

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại các nơi VI

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội New York, lễ Phục sinh năm 2004 ...	1
Giảng Pháp trong buổi họp mặt học viên khu vực Châu Á – Thái Bình Dương	14
Giảng Pháp tại Pháp hội Washington DC năm 2004	84

Giảng Pháp tại Pháp hội New York, lễ Phục sinh năm 2004

Lý Hồng Chí

Ngày 11 tháng Tư năm 2004

Chào tất cả! (*mọi người đáp: Kính chào Sư phụ! Vỗ tay*)

Chúng ta lần này là một Pháp hội thật là lớn. (*vỗ tay*) Người đến dự Pháp hội cũng khá đông, đã là bốn nghìn người đến dự. (*cười*) Xét theo tình huống hiện nay, có thể nói rằng trong toàn thể hình thế Chính Pháp, các đệ tử Đại Pháp trong Tam giới đã thực thi vô cùng tốt đẹp, khởi tác dụng hết sức quan trọng. Vì vậy Sư phụ cảm ơn tất cả. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Vài năm qua chúng ta đã phải chịu bức hại rất nặng nề; Chính Pháp vốn dĩ là một sự kiện rất nghiêm túc, có quan hệ đến tất cả các chúng sinh. Thiên thể to lớn vô hạn, chúng sinh nhiều vô lượng, nhiều đến mức không thể tính đếm. [Ngay tại] một lap tử nhỏ xíu cũng đã có vô lượng đếm không xuể là bao nhiêu chúng sinh; như vậy trong cả thiên thể khổng lồ này hỏi có bao nhiêu chúng sinh? Chính Pháp có quan hệ đến những sự việc to lớn như thế; vậy mà cự thế lực cũng như một số sinh mệnh ở tầng thấp do chúng lợi dụng đang can nhiễu đến Chính Pháp, chấp trước vào những gì mà chúng muốn, [viện đến] trăm phương nghìn kế để thao túng Chính Pháp; tội ấy rất lớn. Thực ra tôi đã thấy rất rõ rồi, từ gốc rễ mà xét, thì cự thế lực và cự sinh mệnh tối hậu kia, chính là mong muốn mượn lần Chính Pháp này để tiêu trừ [và] đào thải những sinh mệnh mà chúng không

muốn, vậy nên mới khiến những sinh mệnh ấy [đến] can nhiễu Chính Pháp. Cựu thế lực và các sinh mệnh không thể có được nhận thức đúng đắn về Đại Pháp ấy, nói chung, hễ có một chút can nhiễu và bất kính đối với Đại Pháp thì đều sẽ trở thành nguyên nhân để họ không được lưu lại, cuối cùng những cựu nhân tố cao tầng ấy muốn làm cho hàng bao nhiêu sinh mệnh mà chúng không muốn kia đều bị xử lý rớt [bỏ], do đó chúng dẫn dắt một cách bừa bãi hàng bao nhiêu sinh mệnh gây ra tác dụng can nhiễu đến Chính Pháp. Từ căn bản mà xét, chúng cũng biết rõ rằng, không sinh mệnh ở tầng nào có thể phá hoại Chính Pháp được cả. Ngoài việc bản thân tôi nắm chắc phần căn bản ra, thì sinh mệnh tối hậu kia cũng tại hoàn cảnh tương ứng mà nắm chắc phần an toàn trong sự việc này để [đảm bảo] an toàn cho mình; tuy nhiên con số các sinh mệnh chúng muốn đào thải là vô cùng nhiều.

Ngay từ lâu trong Chính Pháp tôi đã phát hiện ra vấn đề này; bất luận là tại tầng nào đi nữa, thì hễ khi tôi muốn thanh lý một bộ phận sinh mệnh nào đó, [sẽ] không cần nói nhiều, cũng không cần làm [gì] nhiều, chỉ một niệm là giải thể, mau lẹ phi thường. Tuy nhiên trong Chính Pháp nếu muốn lưu lại những sinh mệnh đó thì cũng vô cùng khó khăn, đã khó lại càng khó; mà bộ phận các sinh mệnh gây can nhiễu đến Chính Pháp là [đã] tạo thành can nhiễu đối với Chính Pháp rồi, đã khiến họ không thể còn có tư cách [để được] lưu lại nữa. Do vậy trong Chính Pháp hễ có sinh mệnh vào đây gây tác dụng can nhiễu mà tôi không thừa nhận thì là vô cùng nguy hiểm [cho họ]; đó là xét từ bản chất. Trong quá trình này, trong các cảnh giới, trong tất cả các tầng, các sinh

mệnh thao túng Chính Pháp đều có sự khác biệt trong biểu hiện cụ thể của mình, và trong cảnh giới [tại] tầng của sinh mệnh, ở trong cảnh giới sở tại của họ đều có sự khác biệt trong nhận thức về Chính Pháp. Vì rất nhiều tầng, rất nhiều chúng sinh có nhận thức khác nhau về sự việc Chính Pháp này [đã] tạo thành hỗn loạn, [nên] đã biểu hiện ra một cách thật đầy đủ những biểu hiện của rất nhiều sinh mệnh sau khi đã bại hoại trong quá trình cuối cùng của cữ Pháp lý thành-trụ-hoại-diệt.

Vô lượng chúng sinh là [có] những khái niệm gì, mọi người thử nghĩ, một dân tộc nào đó trên Trái Đất nhỏ bé này cũng vậy, [hay] một quốc gia cũng vậy, khi có một sự việc nào đó xuất hiện, thì có bao nhiêu người phản đối, bao nhiêu người ủng hộ, đều có những người ôm giữ các cách suy nghĩ đủ loại cả. Vậy mà [trong] một thiên thể rất khổng lồ của vũ trụ này, [với] sự kiện Chính Pháp to lớn này, khi mà chúng sinh không hiểu được tình hình về mối nguy của thiên thể, về mối [nguy] hiểm với chúng sinh, [mà] Chính Pháp lại động chạm đến lợi ích thiết thân của tất cả các sinh mệnh, các biểu hiện của riêng từng chúng sinh, mọi người có thể hình dung rằng hết thấy những việc này phức tạp nhường nào. Có nhiều học viên vẫn nghĩ rằng: ‘Khi chứng thực Pháp nếu mình nhìn thấy được tình hình ở không gian khác, thì mình sẽ thực thi tốt hơn’. Thực ra có một số [học viên] cá biệt đã khai thiên mục và nhìn được những tình hình ấy lại dễ bị can nhiễu; chấp trước của [một số] vị cá biệt làm cho những tình hình mà bản thân họ thấy trở thành nguyên nhân can nhiễu đến tu luyện và chứng thực Pháp. Vì thế tôi thấy rằng, trong thời gian này mọi người có thể đảm bảo học Pháp cho nhiều [mới] là biện pháp tốt nhất.

Là một đệ tử Đại Pháp mà xét, hết thấy đều [cần] dùng Pháp để đo lường, thế mới tiến bước cho thật [ngay] chính; như vậy các học viên có nhìn thấy hay không đều không để xuất hiện vấn đề; bởi vì có Pháp ở đó, cứ chiếu theo yêu cầu của Pháp mà làm. Dù cho các sinh mệnh khác có ở trạng thái nào đi nữa, các chủng các loại biểu hiện phức tạp thiên biến vạn hoá thì cũng không cách nào can nhiễu được đệ tử Đại Pháp.

Theo tình huống hiện tại mà xét, Chính Pháp hồng thế ngày càng tiếp cận đến [phần] bề mặt nhất, cũng là ngày càng tiếp cận đến tối cao, tối hậu, tối đại và trung tâm nhất. Trước đây tôi đã giảng rằng có rất nhiều lời tiên tri khi đến thời kỳ cuối cùng là không còn chuẩn xác nữa; trong quá trình ở giữa thì rất chuẩn xác, nhưng đến cuối thì không còn chuẩn xác nữa; nguyên nhân là vũ trụ thể hệ chúng ta tuy rằng to lớn vô tỷ — khái niệm về rất nhiều thiên thể cũng như vô lượng chúng sinh mà tôi vẫn nói ấy, đều nằm trong [vũ trụ] thể hệ này; cái gọi là cuộc bức hại [nhằm] khảo nghiệm các đệ tử Đại Pháp được an bài bởi thể lực do cự sinh mệnh hình thành; những nguyên nhân cụ thể do cự thể lực sản sinh ra; bản thân Chính Pháp cũng như các chúng sinh cần được cứu độ; v.v đều là trong phạm vi này cả — Nhưng vũ trụ to lớn này của chúng ta, dẫu nó có to lớn đến mấy, thì nó cũng không tồn tại một cách cô lập trong vũ trụ; còn có các nhân tố ở ngoài vũ trụ; các nhân tố ấy đều có liên quan đến căn bản của việc vũ trụ có thể tồn tại hay không; mà các nhân tố ấy là vi quan hơn; trong khi Chính Pháp, hết thấy những biến hoá [thay đổi] đều được tạo thành vì liên quan đến những nhân tố to lớn này.

Nói một cách khác, vũ trụ này sau khi tôi đã Chính Pháp xong thì nó có thể độc lập tồn tại hay không; lấy thí dụ, như một quả bóng, chur vị đặt lên không trung, vừa buông tay ra thì nó rơi xuống ngay, nhưng một quả bóng [bay] thì hễ buông ra nó lại bay lên. Thí dụ [đó] không chuẩn xác, chỉ có ý như vậy; thực tế thì cũng không phải là như vậy. Nhân tố bên ngoài vũ trụ cũng cần làm, nhưng dù thế nào đi nữa, làm những việc ấy trong Chính Pháp đã không thành vấn đề nữa. Những nhân tố ấy không nằm bên trong phạm vi của thiên thể to lớn của vũ trụ thể hệ này của chúng ta; tất cả những gì dự [liệu] cần phải làm trước tiên trong Chính Pháp và an bài của cự thế lực, kể cả biểu hiện của tất cả các chúng sinh, đều ở trong phạm vi này; còn ở ngoài phạm vi ấy thì không có vấn đề này. Nhưng do sự tồn tại của chúng, cũng tạo thành một chủng loại gián cách ở vi quan; mà chủng gián cách ấy cũng đang làm gián cách thế gian tối hậu, tối bề mặt; hiện nay Chính Pháp đang giải quyết vấn đề đó rồi. Sau khi vấn đề đó được giải quyết xong, thì về cơ bản sẽ giải quyết xong. Trong lần giảng Pháp trước tôi nói rằng thực ra vũ trụ này đã được làm xong, có ý là như vậy.

Tuy nhiên đã qua thời gian hơn 4 năm rồi, cuộc bức hại vẫn chưa kết thúc, là vì nguyên nhân tối hậu vẫn chưa được giải quyết xong; nhưng hình thế toàn cuộc đã có biến đổi rất lớn. Mọi người đã thấy được rằng các nhân tố tà ác kia đã còn hết sức ít ỏi, kể cả đám hắc thủ mà tôi bảo chur vị thanh lý, những Thần [bại] hoại chui vào trong Tam giới ấy, cũng đã bị thanh lý nên chỉ còn lại rất ít rồi; hơn nữa ngoài Tam giới còn có một bộ phận các sinh mệnh cao tầng có tác dụng phản diện

cũng đang bị thanh lý. Do vậy từ tình huống hiện thời mà xét, vì thế lực vốn thao túng Chính Pháp đã càng ngày càng ít, hết thảy các nhân tố can nhiễu trong Tam giới đã bị tiêu [trừ] cho yếu đi rất nhiều, nên con người thế gian càng ngày càng tỉnh ngộ ra. Không chỉ là con người thế gian, mà các chúng sinh trong Tam giới cũng đều tỉnh ngộ ra, đều đang tự mình suy xét vấn đề. Còn một số người vẫn còn lưu lại trong đầu những thứ mê hoặc trong khi [chịu] tuyên truyền của tà ác, thì khi mọi người giảng chân tướng nói rõ sự việc ra, thì họ sẽ lập tức hiểu rõ ra ngay; bởi vì không có tà ác khổng lồ nữa.

Trong quá trình giảng chân tướng các đệ tử Đại Pháp thật sự đã có tác dụng rất trọng yếu, hơn nữa thực thi hết sức tốt. Điều kiện rất gian khổ, ngay cả con người cũng biết [điều đó]; Pháp Luân Công không có tiền; có những đệ tử Đại Pháp còn rất khổ khó về hoàn cảnh sinh hoạt cá nhân; ở tình huống như vậy, mọi người vẫn suy xét đến phương diện về hình tượng của mình tại xã hội và nơi người thường; bởi vì đệ tử Đại Pháp ở đâu cũng làm người tốt, như vậy ở xã hội người thường, trong công tác, tại gia đình, tại các phương diện khác nhau trong giao tiếp xã hội, đều cần lưu lại một hình tượng chính diện về đệ tử Đại Pháp cho con người. Điều kiện có hạn, do đó mọi người thực hiện [được vậy] rất khó khăn, rất gian khổ; tuy như thế, chúng ta cũng phải tiến bước thật [ngay] chính trên con đường Chính Pháp này, không thể đi lệch. Nếu muốn đi cho [ngay] chính, như mọi người đã biết, con đường chính ấy chỉ có một lối, bước ra ngoài một bước là đi lệch ngay. Không được đi lệch ra ngoài; tức là con đường mà chúng ta đi lộ ra không hề rộng rãi; muốn sao làm vậy, nghĩ thế nào làm

thế này thì không được, như thế Pháp sẽ không chính. Mọi người cần đi cho chính trên con đường chứng thực Pháp. Từng bước, từng việc, kể cả từng lời nói hành vi của các đệ tử Đại Pháp, tất cả các biểu hiện mọi mặt tại xã hội đều cần phải làm cho thật [ngay] chính. Về điểm này, toàn thể các đệ tử Đại Pháp về cơ bản đều đạt; hơn nữa đưa đến cho con người thế gian một hình tượng đệ tử Đại Pháp hết sức tốt đẹp. Hiện nay xã hội đều đã rõ cả, cũng đều biết rằng các đệ tử Đại Pháp đều là người tốt; không chỉ là người tốt, mà là một tập thể những người tốt nhất. Con người thế gian đều hiểu điểm này, đó là vì các đệ tử Đại Pháp trong khi chứng thực Pháp đã hy sinh chịu khổ, nỗ lực gian khó, mới có thể để con người thế gian nhận thức ra. Biết bao nhiêu chúng sinh, trên thế giới có trên 7 tỷ người, các đệ tử Đại Pháp nếu so sánh với toàn thể giới thì chỉ là một giọt nước trong biển rộng; mọi người có thể thực thi được điểm ấy cần phải hy sinh lớn đến nhường nào? Cần phải nỗ lực nhiều đến đâu? Thật xuất sắc, quả thực rất xuất sắc! (*vỗ tay*)

Vì con người thế gian đã tỉnh ngộ, nên cuộc bức hại do tà ác gây ra hiện nay cũng ngày càng khó duy trì. Trên thế giới chúng đang mất đi hoàn cảnh mà tà ác có thể hành ác; tại Trung Quốc chúng cũng đang mất đi hoàn cảnh để chúng hành ác. Mọi người đã nhìn thấy, cũng đã nghe thấy, khi làm công tác giảng chân tướng, thì mọi người cũng có nhận thức một cách sâu sắc về phương diện này. Hiện nay tại Trung Quốc, rất nhiều dân chúng đều cực kỳ chán ghét cuộc bức hại [Pháp Luân Đại Pháp]. Đương nhiên cũng có một số người do chưa biết sự thật, điều ấy đối với các đệ tử Đại Pháp chúng ta cần tiếp tục lấy lời phúc đức, lấy chân tướng

[về cuộc đàn áp] bảo cho những chúng sinh ấy. Nhưng rốt cuộc cũng có một số người vẫn không đạt; nếu mọi người đều [có thể] đạt cả, thì sự kiện Chính Pháp này đã không tồn tại. Nếu như các sinh mệnh trong vũ trụ đều có thể đạt, thì sự việc chứng thực Pháp thực sự đã không xuất hiện. Chính là vì chúng không còn tốt nữa, nên rồi sẽ thật sự thể hiện ra những biểu hiện trạng thái [giai đoạn] cuối cùng của thành-trụ-hoại-diệt của chúng sinh thuộc vũ trụ quá khứ.

Vì sự kiện Chính Pháp còn chưa kết thúc, nhưng con người thế gian đang tỉnh ngộ về cuộc bức hại các đệ tử Đại Pháp; tuy nhiên đạo đức của con người thế gian lại đang trượt xuống rất nhanh, điều ấy cũng rất đáng sợ. Thời gian kết thúc càng lâu, đối với việc cứu vãn các chúng sinh trong tương lai..., việc này đối với tôi mà xét thì không có khó khăn gì hết — chư vị có rớt xuống địa ngục tôi vẫn có thể làm [cứu độ chư vị] được — nhưng có đáng làm hay không, có thể làm một lần nữa hay không, vấn đề chính là như vậy. Khi đệ tử Đại Pháp giảng thanh chân tướng, khi có thể làm cho con người thế gian tỏ rõ chân tướng, thì đồng thời cũng là ngăn chặn để cho đạo đức của nhân loại đừng trượt xuống quá một mức nhất định.

Tất nhiên, tôi và các đệ tử Đại Pháp đều không thừa nhận hết thấy những gì của cựu thế lực. Đại Pháp đã tạo thành các đệ tử Đại Pháp, các đệ tử Đại Pháp khi tu luyện cũng duy hộ Pháp, [điều ấy] là tất nhiên. Nhưng các đệ tử Đại Pháp có thể chứng thực Pháp là hoàn toàn không phải vì thừa nhận cuộc bức hại này, càng không phải vì để ở nơi con người thế gian mà giảng thanh chân tướng; mà là vì cuộc bức hại đã xuất hiện, đã tạo thành

trạng thái như thế, nên tôi mới bảo các đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng. Nói rõ hẳn ra, các đệ tử Đại Pháp tồn tại hoàn toàn không phải tồn tại vì để giảng chân tướng; [chỉ] vì cụ thể lực đã gây ra cuộc bức hại này, nên mới làm chúng ta không thể không làm điều cần làm như thế; chúng ta là khi phản đối bức hại đã lợi dụng ngay cuộc bức hại, khi giảng thanh chân tướng đã gây dựng uy đức to lớn hơn nữa cho các đệ tử Đại Pháp. Những hy sinh của các đệ tử Đại Pháp nhất định sẽ không phải là những hy sinh vô ích.

Như mọi người đã biết, dẫu là theo Pháp lý của cụ vũ trụ hay theo Pháp lý của tân vũ trụ thì đều có một [đạo] lý này: tức là một sinh mệnh kia, vô luận là họ ở không gian nào trong vũ trụ, ở hoàn cảnh nào gánh chịu cái khổ nào [hoặc] đặc cái phúc nào, thì đều có báo ứng; không phải là thiện báo thì là ác báo; nhất định là như thế. Như vậy đệ tử Đại Pháp đã vì chúng sinh mà thực hiện nhiều như thế, ngay trong khi bị bức hại vô có [vẫn] hy sinh rất nhiều thì đều sẽ không phải là những gánh chịu vô ích; điều đó là khẳng định; do đó những gì đang chờ đợi đệ tử Đại Pháp, tương lai sẽ nhất định là tốt đẹp nhất, là những gì tốt đẹp nhất. (vỗ tay) Bất kể là bao nhiêu sinh mệnh đang hành ác, chúng xuất phát từ mục đích nào hay vì điều gì đi chẳng nữa mà cưỡng chế thêm lên những khổ nạn và bức hại cho các đệ tử Đại Pháp, thì đều sẽ khiến những sinh mệnh ấy phải gánh chịu một [tương lai] khắc nghiệt nhất, đáng sợ nhất; mà sự bồi thường đó đối với chúng mà xét chính là báo ứng cho tội lỗi nặng nhất đã phạm phải khi can nhiễu Chính Pháp; những gì đón đầu [chúng] là đáng sợ nhất. Còn đối với các đệ tử Đại Pháp, tuy gánh chịu các loại can

nhieu và bức hại, [nhưng] các đệ tử Đại Pháp đã từ đó mà đắc những gì thù thắng nhất, vĩ đại nhất, cho đến uy đức mãi mãi là tối cao. (vỗ tay)

Con đường Chính Pháp sẽ không còn dài quá nữa đâu, sẽ không cứ thế này mãi; do vậy đệ tử Đại Pháp [nào] đã vượt qua khoảng thời gian này, có thể thực hiện rất tốt, trong can nhiễu tại các loại tình huống đều đã có thể tiến bước thật tốt trên con đường của mình, [họ] đều đã kiến lập uy đức cho mình. Mỗi cá nhân trong các đệ tử Đại Pháp chân chính đều đã thực hiện những gì mà mình cần thực hiện; là một sinh mệnh mà xét, [họ] đã đặt định hết thảy những gì tốt đẹp nhất cho tương lai. Đã thực hiện đến bước này, tôi cũng phóng tâm được rồi, tôi không còn phải lo lắng rằng chư vị có thể thực hiện được hay không nữa. (vỗ tay) Thực tiễn đã chứng minh rằng mọi người đã đi qua được rồi; tương lai chư vị quay đầu lại nhìn [sẽ thấy] con đường này là quang minh, là vĩ đại, là điều mà từ khi khai thiên tịch địa chưa hề có. Nếu nói về quá khứ trong vũ trụ có bao nhiêu chư Thần đã hạ thế độ nhân, đã kiến lập được uy đức gì; tôi nói với chư vị rằng, những đệ tử Đại Pháp chân chính của tôi, uy đức tương lai của chư vị còn vượt trên hết thảy chư Thần đã từng xuống thế gian này trong lịch sử, (vỗ tay) bởi vì chư vị và Chính Pháp là đồng tại. Hãy trân quý, nhất định phải quý tiếc con đường chư vị đã đi qua. Chỉ [khi nào] biết trân quý con đường mà chư vị đã đi qua, mọi người mới có thể tiến bước thật tốt trên đoạn đường sau này. Phần đường còn lại không dài, hãy tiến bước thật tốt hơn nữa, thực hiện thật [ngay] chính hơn nữa.

Trong cuộc bức hại này, mỗi từng đệ tử Đại Pháp đều trở nên thanh tỉnh [và] lý trí. Khi sự việc tôi lúc đầu truyền Pháp vừa mới bắt đầu, tôi [vừa] ở trước mặt những người ngồi ở [hội] trường [vừa] nghĩ về một vấn đề. Bấy giờ trong tư tưởng của những vị ấy rất ít [người] có chính niệm; thậm chí có rất ít người mà tự họ có được chủ niệm chân chính. Con người chịu nhận ảnh hưởng của các loại ý thức trong xã hội, trong quan niệm hậu thiên đã dưỡng thành những lối suy nghĩ cố hữu về các chủng loại sự vật thể gian, lại còn có các nhân tố ngoại lai đang thao túng và can nhiễu đến con người nữa. Ban đầu trước mặt tôi chính là một quần thể chúng sinh như thế. Hồi đó rất nhiều học viên [miệng] nói ‘Đại Pháp hảo’ nhưng mà là ngôn bất do trung, có [người] đối với cảm giác về những thay đổi to lớn trên tự thân của mình cũng [cho là] là tự thị nhi phi. Khi đối diện với những chúng sinh như thế, tôi vẫn nghĩ: Họ có thể [thành công] hay không? Có thể trong trạng thái như thế mà vượt ra hay không? Hơn nữa trên con đường tu luyện vẫn còn tồn tại các nhân tố đang can nhiễu đến tu luyện của họ và đến việc Chính Pháp của tôi; thật khó lắm! Bấy giờ tôi hay nghĩ về vấn đề đó; hiện nay tôi không còn để tâm đến vấn đề đó nữa. Đặc biệt là các đệ tử Đại Pháp [nào] đã từ trong cuộc bức hại này mà vượt lên, thì ngày càng bình tĩnh, ngày càng minh bạch rằng mình đang làm những gì, chính niệm ngày càng mạnh mẽ, ý thức ngày càng rõ ràng. Tôi không chỉ không còn phải lo về việc đó nữa, mà tôi thấy mọi người có trạng thái như vậy nên rất mừng. (*võ tay nhiệt liệt*) TỐp sinh mệnh đó đã thật sự minh bạch rồi, đã là do chính niệm của tự họ làm chủ tế sinh mệnh của tự họ; ngoài ra [họ]

là các sinh mệnh tu luyện trong Chính Pháp, đã minh bạch [hiểu rõ] con đường mà họ cần phải đi, đã hiểu rõ mục tiêu và ý nghĩa tồn tại của sinh mệnh bản thân mình; [họ] thật xuất sắc. Do vậy từ tình huống hiện thời mà xét, tôi không còn lo nữa, tôi cũng biết rằng càng thực hiện về sau thì mọi người thực hiện sẽ càng tốt. Trong chứng thực Pháp rất nhiều biện pháp là do tự chư vị nghĩ ra, rất nhiều khó khăn cũng là do tự chư vị giải quyết. Trong chứng thực Pháp, chư vị đều nghĩ xem làm thế nào để có thể thực hiện cho tốt sự việc chứng thực Pháp vĩ đại nhất này, các đệ tử Đại Pháp toàn thế giới đều đang suy xét về công việc của cộng đồng, mọi người đang cùng phối hợp với nhau, cũng đang [thông qua] nghiên cứu, tìm tòi, tranh luận mà đưa ra các biện pháp. Dù sao đi nữa, đây cũng là phương thức tu luyện độc đáo đặc biệt của các đệ tử Đại Pháp; trong lịch sử xưa nay chưa hề có. (*vỗ tay*)

Hôm nay là ngày lễ Phục sinh, [ngày] sống lại một vị Thần! (*vỗ tay nhiệt liệt*) Tôi không giảng nhiều nữa; nhân ngày tốt này, phía bên Thần của các đệ tử Đại Pháp hãy phục sinh! (*vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Ghi chú: (của người dịch, không phải chính văn, chỉ để tham khảo)

Bản tiếng Hán: [//www.minghui.org/mh/articles/2004/4/27/73317.html](http://www.minghui.org/mh/articles/2004/4/27/73317.html);

Bản tiếng Anh: <https://en.minghui.org/html/articles/2004/5/3/47685.html>.

Dịch ngày 4-5-2004; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *Chính Pháp hồng thể*: Cái thể lớn mạnh của Chính Pháp.
- *vô tỷ*: không thể so sánh, vô cùng.
- *thể hệ*: hệ các thể, hệ thống.
- *gián cách*: chỗ ly gián, tách ra, cách ra, tách biệt ra.
- *phản diện*: (tiếng Hán: *phụ diện*) trái nghĩa với *chính diện*.
- *tân vũ trụ, cựu vũ trụ*: vũ trụ mới, vũ trụ cũ.
- *thù thắng*: tốt đẹp phi thường, hơn tất cả.
- *đồng tại*: cùng tồn tại, cùng thời gian, cùng nơi chốn.
- *chủ niệm*: niệm đúng là của chủ nguyên thần, đúng theo đặc tính chủ nguyên thần (theo chỗ hiểu của dịch giả).
- *hậu thiên*: cái về sau mới có; trái với tiên thiên là cái có được từ nguyên ban đầu.
- *dưỡng thành*: nuôi dưỡng mà thành.
- *ngôn bất do trung*: lời nói không phải xuất ra tự đáy lòng.
- *tự thị nhi phi*: thoáng thì tưởng là phải nhưng kỳ thực là giả.
- *chủ tế*: làm chủ, chúa tế.

Giảng Pháp trong buổi họp mặt học viên khu vực Châu Á – Thái Bình Dương

Lý Hồng Chí

Ngày 12 tháng Tư, 2004 ở New York

Đệ tử: Có những người phụ trách không còn có thể nghe theo ý kiến bất đồng, tựa như quan chức người thường vậy.

Sư phụ: Người phụ trách bắt buộc phải có thể lắng nghe, nguyện ý nghe những quan điểm khác nhau, nhưng ở góc độ người phụ trách mà xét, thì họ vẫn là một trong những người tu luyện, chứ không thể nào hoàn mỹ được. Có học viên cho rằng: tại sao không chọn một học viên ưu tú nhất ở địa phương làm người phụ trách? (*mọi người cười*) Không phải thế đâu. Vậy tại sao Sư phụ lại không trực tiếp ra làm việc này? Tôi là muốn lưu lại cơ hội viên mãn và kiến lập uy đức cho chư vị. Nếu Sư phụ ra làm, hay mỗi việc cụ thể đều do Sư phụ bảo chư vị cách làm, rồi mọi người cứ làm theo đó, thì phối hợp nhất định sẽ tốt, bởi vì mọi người đều làm theo những điều Sư phụ chỉ dẫn nên hay không nên làm. Vậy thì chư vị có lập được uy đức chăng? Chư vị sẽ lập được gì cho mình đây? Chư vị có tự mình đi trên con đường của mình khi đối diện với khó nạn không? Chư vị trong quá trình chứng thực Pháp, hay trong lúc đối diện với khó khăn làm sao để hoàn thành tốt công việc, thành công là kết quả của bản thân chư vị trải qua nỗ lực, như thế mới là xuất sắc.

Người phụ trách của đệ tử Đại Pháp ấy, thực ra thì chỉ là một người phối hợp, người liên hệ, một người truyền đạt, chức vị không được xem họ như là Sư phụ, đặt hy vọng lớn đến thế, trở thành điểm tựa trong tu luyện của chức vị, bất luận làm việc gì họ cũng phải làm đến tốt nhất. Không phải như thế, nếu người phụ trách này thật sự cũng giống như Sư phụ, hay là nghĩ vấn đề toàn mọi mặt, tuyệt đối không có sai sót, như vậy thì rất nhiều người địa phương ấy sẽ tu không xuất lai được, vì họ đã nghĩ toàn diện về mọi mặt rồi, không có phần suy nghĩ của chức vị nữa, những việc họ làm đều là tốt nhất, cũng không có phần tốt của chức vị nữa. Là đạo lý như vậy phải không?

Kỳ thực thì Sư phụ từ lâu đã nói người phụ trách của các khu vực là phải quản lý lỏng, ngoài những việc mà tập thể chức vị làm cần mọi người đến phối hợp, thì không nên trói buộc các đệ tử Đại Pháp tự mình đi trên con đường chứng thực Pháp của mình. Trừ việc gây tác dụng bất lương đối với Đại Pháp thì phải ngăn chặn ra, thì mỗi một đệ tử Đại Pháp cần phải phát huy hoàn toàn khả năng của bản thân, chủ động làm những việc mà một đệ tử Đại Pháp nên làm. Trong quá trình chứng thực Pháp những gì chức vị nghĩ tới, nhìn tới, tiếp xúc tới, có thể nhận thức tới, thì chức vị cứ đi làm. Như vậy mới là đang đi trên con đường của chức vị, kiến lập uy đức cho bản thân chức vị, là đạo lý như vậy phải không?

Tôi phát hiện có một số học viên vẫn hướng cặp mắt của họ về phía người phụ trách: 'Làm sao mà người phụ trách không làm tốt?' (*cười*) Người phụ trách nếu phải thật sự đặc biệt tốt, việc gì cũng nghĩ đến trước, thì tôi cảm thấy những học viên khác ở khu ấy sẽ không

thật sự phát huy được năng lực của bản thân mình. Nếu như địa phương này làm được tốt, nhất định phải là tình huống này đây: người phụ trách chỉ cần nói là phải làm một việc nào đó, đệ tử Đại Pháp tự giác giúp đỡ lẫn nhau, khắc phục khó khăn, phát huy toàn bộ trí huệ của đệ tử Đại Pháp để hoàn thành tốt công việc, làm được hoàn thiện hơn. Người phụ trách đối với việc này không nghĩ được đầy đủ lắm, thậm chí có sơ sót, đệ tử Đại Pháp trong quá trình làm vẫn có thể làm tốt việc, đó mới là uy đức của chư vị. Đừng nên phàn nàn trong lúc khó khăn, cũng không cần cho ai xem, chư vị làm tất cả những việc này, Sư phụ đều thấy, chư Thần đều thấy, những gì làm tốt ấy là uy đức vĩnh viễn của bản thân chư vị.

Chư vị trong quá trình tu luyện, đôi mắt không được luôn hướng vào người khác. Phải nhìn bản thân mình, tu chính mình, có vấn đề thì phải nhìn bản thân mình, làm thế nào phát hiện được vấn đề của bản thân. Thấy được những điều thiếu sót, là một con người mà nói, làm thế nào để làm mọi việc đều tốt, trong quá trình thực hiện phải luôn điều chỉnh tư tưởng. Đối diện khó khăn phải thể hiện chính niệm chính hành của đệ tử Đại Pháp, như vậy mới là xuất sắc, là một đệ tử Đại Pháp như thế mới là dùng chính niệm để chứng thực Pháp. Như vậy chư vị mới thực sự không hổ thẹn là một đệ tử của Đại Pháp.

Đệ tử: Một số nước ở khu vực Châu Á có mối quan hệ mật thiết với tà ác, công việc cứu độ chúng sinh khoảng chênh lệch cực lớn.

Sư phụ: Chư vị có thể làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, làm tới mức khả năng mình có thể, điều kiện chín muồi thì làm. Những nơi nào tà ác hung dữ nhiều thì

chậm một chút, không sao cả, điều này không phải là lỗi của học viên. Tuy nhiên, nơi nào không có đệ tử Đại Pháp, chúng sinh nơi đó tương lai được độ cũng là vấn đề, là một đệ tử Đại Pháp mà nói, chư vị sẽ nghĩ tới vấn đề này. Căn cứ theo tình hình mà làm, làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, những việc làm không được thì hãy để tương lai sẽ làm tiếp.

Đệ tử: Lúc không mang bất kỳ ý nghĩ hay dự định kế hoạch nào, chúng thực Pháp hiệu quả cực tốt, ngược lại thì hiệu quả sẽ không được tốt.

Sư phụ: Đúng, nhiều sự việc mọi người không mang ý nghĩ của người thường mà làm thì cũng sẽ không có chấp trước của cá nhân. Ngoài việc phải chịu trách nhiệm đối với Pháp, chư vị không được có bất kỳ chấp trước của con người, không có những điều của bản thân và những nhân tố cá nhân ở trong đó, việc này nhất định sẽ làm tốt. Một khi thêm vào nhân tố cá nhân, sự việc này sẽ làm không tốt.

Chư vị nhất định phải chú ý đến một vấn đề: chư vị đang chứng thực Pháp, chứ không phải đang chứng thực bản thân. Trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp là chứng thực Pháp. Chứng thực Pháp cũng là tu luyện, trong quá trình tu luyện là phải vứt bỏ chấp trước vào ‘cái tôi’ của bản thân, không thể nào ngược lại làm gia tăng vấn đề chứng thực bản thân dù là hữu ý hay vô ý. Trong quá trình chứng thực Pháp và tu luyện cũng là quá trình từ bỏ ‘cái tôi’, làm được như thế mới là chứng thực bản thân chư vị một cách chân chính, bởi vì những thứ của người thường thì cuối cùng chư vị cũng phải buông bỏ, buông bỏ tất cả chấp trước của người thường mới có thể vượt qua được tầng của người thường.

Chư vị là người tu luyện, chư vị cần phải có uy đức, uy đức của chư vị từ đâu mà có? Đó chẳng phải là do chư vị có thể buông bỏ bản thân trong những hoàn cảnh gian khổ, không có bản thân; là một đệ tử Đại Pháp hoàn toàn có thể làm được vì Pháp mà chịu trách nhiệm chăng? Bản thân điều ấy chẳng phải đã là uy đức sao? Vả lại là trong hoàn cảnh khổ cực mà làm được. Khi càng nhấn mạnh bản thân, mang theo tự ngã của bản thân, thì càng không có uy đức, vì vậy những việc làm không dễ dàng thành công, không dễ dàng làm tốt. Bởi vì những việc của Đại Pháp phải là thần thánh nhất, vì vậy càng không mang quan điểm của bản thân, không mang theo những nhân tố của bản thân, kết quả sẽ tốt hơn, thành công cũng dễ hơn.

Đệ tử: Trong khung hình lớn giảng chân tướng Đại Pháp, có thể để hình của Sư phụ đang luyện công không?

Sư phụ: Sư phụ nghĩ rằng để giảng rõ chân tướng thì không có vấn đề, chư vị không phải đã làm rồi hay sao? (mọi người cười)

Đệ tử: (Sư phụ: trước khi vào câu hỏi thì những lời khách khí không cần đọc nữa nhé) Các kênh truyền thông cá nhân của đệ tử Đại Pháp thì cần phải có nhân lực, vật lực, nguồn vốn để hoạt động trường kỳ, mà những bạn đồng tu ở đài truyền hình thường hỏi con, con là đệ tử Đài Loan, 'ở Đài Loan có ba mươi đến năm mươi vạn người tu luyện Đại Pháp, giúp cho đài truyền hình là sẽ không phải không tìm được người', xin hỏi Sư phụ Đài Loan là nên xem trọng hình thức giảng thanh chân tướng trên truyền hình?

Sư phụ: Biết cái kỹ thuật này, có cái sở trường kia, bất kể là Đài Loan hay là bất kỳ nơi nào cũng vậy, có thể nói là họ nhất định sẽ hoan nghênh.

Đệ tử: Tiến độ dịch bị đứt đoạn, có phải do bị can nhiễu không?

Sư phụ: Nên nói là những việc làm cụ thể của đệ tử Đại Pháp đều liên quan đến tu luyện của cá nhân, đồng thời cũng liên quan tới điều kiện của chức vị. Những việc làm cụ thể này vẫn phải do chức vị cùng nhau thương lượng, nghiên cứu, làm thế nào cho tốt hơn, đi con đường của chính chức vị. Tất cả những sách ngoại ngữ của Đại Pháp, không có một quyển nào là do Sư phụ dịch, (*Sư phụ cười, mọi người cười*) mỗi đệ tử Đại Pháp tham dự vào đó đều là đang gánh vác những trách nhiệm khác nhau. Việc phiên dịch không phải do ai sai phái, mà chỉ là học hỏi trao đổi ý kiến với nhau, làm việc phối hợp với nhau, vậy thì chức vị hãy nghĩ cách làm sao cho nó tốt hơn. Tất cả những gì chức vị làm đều là đang chứng thực Pháp, đều đang tu luyện, đều là những việc chức vị nên làm.

Đệ tử: Đối tượng tuyển sinh của trường học Minh Huệ nên có sự chọn lựa chăng? (mọi người cười) Xin Sư phụ chỉ giáo.

Sư phụ: Sư phụ nghĩ rằng đã mở trường học, thì đối tượng chiêu sinh thì không nên có sự chọn lựa. Kỳ thực mọi người đều biết, Đại Pháp là tu luyện, Đại Pháp ngoài việc tu luyện ra thì không có gì khác. Dẫu con đường tu luyện của các đệ tử Đại Pháp hôm nay khác nhau, vì muốn giảng thanh chân tướng, cứu độ càng nhiều thế nhân, ức chế cuộc bức hại này, thì có các học viên hợp lại làm kênh truyền thông, làm việc này, làm việc kia,

đều không phải là thuộc về bản thân Đại Pháp. Đó là học viên trong quá trình chứng thực Pháp tự đi trên con đường của bản thân, đó là uy đức mà cá nhân học viên kiến lập nên, vì vậy đó cũng là uy đức của chính chư vị lập nên, là điều rất tốt.

Đã không phải của Đại Pháp, thì nhất định là thuộc xã hội người thường, vì thế phải đặt chân ở xã hội người thường. Đặc biệt là chư vị cần cứu độ là những chúng sinh ở xã hội người thường, như vậy chư vị cần gần gũi hơn với xã hội người thường, có thể khiến dân chúng ở xã hội người thường đều đến vui thích nghe và xem truyền thông của chư vị, như thế mới có thể đạt được hiệu quả tốt hơn.

Trường học Minh Huệ cũng như thế, bản thân Đại Pháp không tồn tại trường học, nhưng đệ tử Đại Pháp lúc cứu độ chúng sinh, giảng thanh chân tướng, cũng là đang để lại những thứ tốt nhất cho thế nhân tương lai và chúng sinh tương lai, cũng là đang bồi dưỡng các tiểu đệ tử Đại Pháp mới. Bất kể như thế nào, đều là làm những việc tốt. Làm việc tốt cho chúng sinh, thì không nên phân ra là những người này thì có thể vào còn những người kia thì không thể. Chiêu lãm từ xã hội người thường được nhiều người hơn thì chẳng phải sẽ tốt hơn? Từ một phương diện khác mà nói, nếu muốn hướng đến một vận hành tốt về tài chính —đệ tử Đại Pháp lúc nào cũng không ngừng đầu tư vốn thì là một loại tiêu hao— chỉ có đặt chỗ đứng ở xã hội với một loại tuần hoàn tốt về tài chính thì đó mới là cách tốt.

Đệ tử: Hiện nay trong thế chế giáo dục, trong các trường đã có rồi thì có thể kiến lập lớp Minh Huệ không?

Sư phụ: Căn cứ theo điều kiện làm theo thể nào cũng được, làm việc tốt cho chúng sinh thì không có giới hạn, không có khuôn khổ. Chư vị tự thành lập trường Minh Huệ, lớp Minh Huệ, hay chư vị là giáo viên trong lúc giảng bài dùng Chân-Thiện-Nhẫn để dạy học sinh, đều không thành vấn đề. Đương nhiên thành lập trường Minh Huệ là việc tốt. Đã thành lập trường thì hy vọng chư vị càng làm càng tốt, càng làm càng lớn, càng làm càng nhiều. Đối với chúng sinh mà nói đó là phúc phận, còn đối với tà ác mà nói đó là đàng thanh lý chúng.

Đệ tử: Thường hay có những người vì muốn làm dân tị nạn mà học Pháp Luân Công, đối với việc này thì xử lý như thế nào.

Sư phụ: (cười) Kỳ thực mà nói, đó là một việc xấu hổ của chính phủ Trung Quốc, những quốc gia khác sao lại không có người đến xin tị nạn? (mọi người cười) Tại sao Trung Quốc lại có nhiều người tới xin làm dân tị nạn? Không phải đã xưng là cường quốc rồi sao? Đâu có một quốc gia lớn mạnh lại có nhiều người đến thế ra đi xin làm tị nạn? Là giả vờ lớn mạnh thôi.

Từ một hướng khác mà nói, người ta bất kể là xuất phát từ ý nghĩ nào, muốn tìm cơ hội ở lại nước Mỹ hoặc những nước khác có kinh tế phát triển, hiện giờ cách tốt nhất là sử dụng danh nghĩa của Pháp Luân Công để làm thủ tục tị nạn. Nghe nói Khu phố người Hoa ở New York có lớp dạy cách làm thủ tục xin làm dân tị nạn, (mọi người cười) trong đó chuyên dạy làm thế nào để học Pháp Luân Công. Đương nhiên họ không thực sự dạy mọi người học Pháp Luân Công, họ chỉ nói cho mọi người biết Pháp Luân Công có bao nhiêu động tác, có bao nhiêu công pháp, có những cuốn sách nào, khi khảo

thí di dân thì hỏi câu này, (*mọi người cười*) họ làm như thế đấy.

Bất kể như thế nào, một người một khi đã sử dụng danh nghĩa của Pháp Luân Công để tiến hành thủ tục xin làm dân tị nạn, họ đã giao tương lai của họ cho Pháp Luân Công. Bất kể là họ hiểu hay không cũng vậy, vì họ đã dùng danh nghĩa của Pháp Luân Công để thay đổi vận mệnh của họ, đó là đứng ở góc độ người thường mà nói. Kỳ thực tất cả con người đều vì Đại Pháp mà đến, vậy một khi thế nhân đều là vì Đại Pháp mà đến, thì mượn chút ánh sáng của Đại Pháp cũng không sao cả, vậy thì cho họ mượn đi (*Sư phụ cười*), chỉ cần chính phủ địa phương không phản đối là được, chúng tôi cũng không phản đối.

Nhưng mà ai lấy danh nghĩa Pháp Luân Công để tránh nạn chính trị, thì người đó sẽ nợ Đại Pháp, vì Pháp Luân Công đã thay đổi vận mệnh của họ. Vì vậy những người như vậy tuyệt đối không thể phản đối Pháp Luân Công, một khi họ phản đối thì con đường tương lai của họ sẽ chấm dứt, rất là nguy hiểm. Vì thế những người như vậy đến học thì học, đến luyện thì luyện, tiện thể bảo họ biết cái lợi cái hại: 'Nhất thiết không được tham gia vào việc bức hại Pháp Luân Công, ngay cả nghĩ cũng không được, điều đó cũng là tốt cho các vị thôi, vì các vị muốn lợi dụng Pháp Luân Công nên tôi mới nói cho các vị nghe, các vị không làm thế thì tôi cũng không nói'.

Đệ tử: Đệ tử dùng hình thức sáng tác thơ ca để trợ Sư Chính Pháp, xin hỏi Sư phụ, làm thế nào nâng cao ý tưởng sáng tạo và khả năng sáng tác.

Sư phụ: Kỳ thực tôi biết, mọi người là muốn nói rằng làm sao có thể có thêm nhiều trí huệ, để có thể đạt

được hiệu quả tốt hơn trong chứng thực Pháp. Nếu chư vị có một nền tảng như vậy nhất định sẽ viết tốt thôi, còn một điểm cũng không có thì lúc bắt đầu sẽ có mức độ khó khăn nhất định. Ví dụ nói, viết thơ Đường, thơ Đường là sao, Tống từ là như thế nào, Nguyên khúc ra sao, trước tiên phải tìm hiểu những thứ đó, sau đó rồi chư vị mới thử viết, là một đệ tử Đại Pháp mà nói, có lẽ chư vị thật sự muốn làm như vậy mới có thể làm tốt được, so với người khác chư vị nhất định sẽ cất bước nhanh hơn, thành thực nhanh hơn, điều đó là chắc chắn. Có mấy vị đệ tử Đại Pháp viết thơ rất nhanh, không cần phải động não nhiều, muốn viết thì lập tức có thể viết ra. Còn người thường, họ phải rất mất công, còn phải tìm linh cảm, nghĩ nhiều cách khác nhau. Như vậy là một đệ tử Đại Pháp mà nói, làm việc gì cũng rất nhanh. Khi chư vị buông bỏ càng nhiều ‘cái tôi’, trí huệ để chứng thực Pháp sẽ tự nhiên mà có.

Đệ tử: Không lâu trước đây Sư phụ có nhắc đến việc chỉnh sửa chữ trong kinh văn, có thể dùng những từ chính xác dán trực tiếp lên, mà không cần xoá đi chữ cũ?

Sư phụ: Kỳ thực chư vị làm sao cũng được, chỉ cần sửa lại là được, còn những học viên ở Trung Quốc Đại Lục, thì không có được những điều kiện đó. Sư phụ biết những sách xuất bản ở Trung Quốc Đại Lục năm xưa đều là dùng giấy in báo mà in, nhưng giấy đó khá là dày, vì vậy dùng dao cạo nhẹ sẽ không cạo chữ ra được. Sư phụ chỉ là đưa ra một số chủ ý cho chư vị thôi không nhất định phải làm theo như vậy. (mọi người cười)

Đệ tử: Chính phủ của một số nước Châu Á xuất phát từ suy nghĩ lợi ích kinh tế, đối với vụ việc bức hại ở Trung Quốc xem như không thấy. Các đệ tử phải chăng tăng

cường lực lượng ở quá trình giảng thanh chân tướng về phương diện kinh tế Trung Quốc.

Sư phụ: Những việc có ích đối với chúng sinh đều có thể làm. Cách nghĩ của con người không giống nhau, mức sống của mỗi con người trên thế gian này đều không giống nhau, có những người có thể không coi trọng đến như thế khi đối diện với danh lợi, sau khi nghe chân tướng sẽ thu được kết quả tốt, nhưng Sư phụ biết, là một con người mà nói thì rất dễ bị lợi ích làm lung lay.

Sư phụ nói về thế nhân. Lợi ích là động lực duy nhất đảm bảo cho cuộc sống chúng ta ở quá khứ, người trên thế gian lấy việc theo đuổi lợi ích làm động lực để sống, mà lợi ích đó, trong những cảm thụ, lại là cái có thể làm người ta vì nó mà sung sướng nhất hay vì nó mà đau khổ nhất, cho dù đạt được những lợi ích đó thì cũng không thể nào trở thành những thứ vĩnh cửu của sinh mệnh, những thứ hết sức thực tại, vả lại bất luận con người làm thế nào tranh giành thì nó cũng không thật sự được con người khống chế, bởi vì cuộc đời của mỗi người trên thế gian này đã được định sẵn từ trước, chư Thần đang thao túng từng bước của con người. Con người tự mình muốn như thế này thế nọ đều không được tính, nhưng truy cầu của con người lại trở thành chấp trước. Thế nhân nhất định vì lợi ích mà làm mọi thứ, cho dù là đạt không được, đó chính là con người, bất luận con người đạt được hay không đạt được, con người đều muốn làm như vậy, và đó cũng chính là hành vi của con người. Bánh tự rụng từ trên trời rơi xuống con người vẫn chưa chịu, con người vẫn nhất thiết đi giành, là của mình cũng giành, cho dù không phải của mình mà

do lòng chấp trước của mình con người cũng đi giành lấy, đó chính là con người. Thực ra con người sống ở thế gian này ngoài chấp trước ra thì chưa từng bao giờ tự chủ, muốn gì được đó là điều không thể. Những gì trong mệnh có thì con người mới đạt được, trong mệnh không có thì vĩnh viễn cũng không thể đạt được. Sư phụ từng nói con người có hai trường hợp là có thể thay đổi số mệnh, trường hợp thứ nhất là tu luyện, trường hợp khác là sinh mệnh từ đó tuột dốc, có thể thay đổi, ngoài ra không còn cách nào thay đổi số mệnh đời người.

Vì vậy là một con người mà nói, ý nghĩa sống là gì? Là sự chấp trước về lợi ích, chìm trong cảm giác tận hưởng quá trình cuộc sống. Mọi người nghĩ xem đáng thương biết bao? Cảm thụ gì đây? Vật đó đạt được rồi thì vui vẻ, không đạt được thì đau khổ, ăn thịt cảm thấy thơm, ăn đường cảm thấy ngọt, nhưng người trên thế gian cũng có đắng, khổ, ngọt, bùi. Còn những người thanh niên chấp trước ở phương diện tình cảm tạo nên những cảm thụ, và cũng có những người ở các tầng lớp khác nhau đang theo đuổi những gì trên con đường đời của họ, cảm thụ sự đắc và thất, mà sự đắc và thất này không phải mình nỗ lực hết sức là có thể có được. Người sống trên thế gian là thế đó, con người đáng thương biết bao, rất tiếc con người lại nhìn không thấu, nghĩ không thông trong cái gọi là hiện thực này.

Đối với chư Thần mà nói, muốn tạo thành cường độ lớn của các loại cảm thụ ở con người trên thế gian này cần phải có một số nhân tố nữa. Ví như tạo cho con người một cái tình, cho con người một đôi mắt — vốn không nhận thấy được chân tướng của vũ trụ— và các vật chất giả tạo, đương nhiên vẫn còn có rất nhiều nhân

tổ khác nữa, như thế mới khiến con người càng chấp trước hơn vào hưởng thụ loại cảm thụ duy nhất này mà chư Thần có thể cho, loại cảm thụ này càng mãnh liệt hơn. Nếu muốn làm thế nào để cảm thụ của con người mãnh liệt như thế, còn phải khiến cho con người có dục vọng đối với cảm thụ lợi ích. Nói thẳng ra con người sống trên thế gian này cũng lấy lợi ích làm động lực, con người vì lợi ích mới có thể duy trì được lực sống. Vì lợi ích mà có thể xuất hiện sự tranh đấu giữa hai người, vì lợi ích có thể xuất hiện sự tranh đấu của hai dân tộc, và vì lợi ích mà cũng có thể xuất hiện đại chiến thế giới, bởi vì con người có chấp trước đó, có dục vọng về lợi ích này. Mà cũng chính vì tồn tại những nhân tố này, chư Thần mới có thể dễ dàng thao túng.

Hiện tại chẳng phải nói tới nhân quyền, tự do tín ngưỡng v.v.? Tất cả đệ tử Đại Pháp đều thấy đó, là một người tu luyện mọi người đều thấy rất rõ, mỗi thứ trên thế gian này đều không thể trông chờ dựa vào được, đứng trước lợi ích mọi thứ đều trở nên không đáng đồng xu. Ở phương Tây, không phải là có rất nhiều nước đang theo đuổi dân chủ, tự do tín ngưỡng, nhân quyền hay sao? Điều đó giống như là thể hiện cho một xã hội tiến bộ ngày nay, đáng tiếc thay, đứng trước sự cám dỗ của lợi ích, chính phủ của bao nhiêu quốc gia có thể đứng ra nói 'không' đối với vụ việc Trung Quốc bức hại học viên Pháp Luân Công của cái tập đoàn lưu manh tà ác ấy? Những gì chúng ta thấy là họ đối với một loạt rất nhiều sự việc như nhân quyền, tự do tín ngưỡng, v.v. vốn vẫn được xem như tiến bộ xã hội đều bị chà đạp, mà không dám nhìn thẳng vào, trước những lợi ích trở nên bất lực vậy đó, xem như không thấy, không dám lên

tiếng. Nào là dân chủ, tự do tín ngưỡng, đối diện với lợi ích, những gì con người đã từng cực lực tôn sùng trong chốc lát đã trở nên rẻ mạt.

Là một đệ tử Đại Pháp mà nói, càng phải nhận thức một cách tỉnh táo điểm này, bất kể thứ gì trên thế gian này chúng ta cũng không được chấp trước vào nó. Chúng ta là tu luyện theo lối phù hợp với xã hội người thường ở mức độ tối đa, cho dù bây giờ chúng ta dùng phương diện như nhân quyền, tự do tín ngưỡng v.v. để giảng thanh chân tướng, cũng chỉ để cứu độ chúng sinh mà thôi. Năm xưa khi chủ nghĩa cộng sản ra đời, con người chẳng phải từng cuồng nhiệt một thời sao, rất nhiều người chẳng phải cho rằng đó là tiến bộ của xã hội phải không? Những việc trong xã hội người thường đây, là một người tu luyện, không những không được chấp trước mà còn phải rất tỉnh táo.

Sư phụ không phải kêu chư vị đi phản đối những thứ đó, về điểm này là một đệ tử Đại Pháp thì phải hiểu rõ, Sư phụ chỉ là đưa Pháp Lý này nói ra cho rõ, nói cho chư vị biết. Con người có thể đi đến bước này, có thể lý trí mà giảm bớt sự đau khổ của con người, bản thân là một con người mà nói điều đó không có gì sai cả. Con người chân thật thì có thể làm được việc gì đây? Kỳ thực đối diện với lợi ích con người trở nên mất lý trí cũng là do chư Thần thao túng. Vì vậy chư vị giảng thanh chân tướng ở chính phủ, ở lĩnh vực kinh tế sẽ cảm thấy là con người nhất định đặt lợi ích thực tế của bản thân lên vị trí hàng đầu, người làm kinh doanh nhất định sẽ xem xét tình hình kinh tế công ty của họ, những cái đó đối với họ là quan trọng nhất. Chư vị đi giảng thanh chân tướng với họ, mà đụng chạm tới lợi ích của họ thì

họ không muốn nghe, điều đó Sư phụ thấy rồi. Nhưng con người thì không như nhau, khi này Sư phụ vừa nói, cũng có những chuẩn mực cuộc sống khác nhau, đó là vậy đấy. Mọi người có thể đi làm đi, nhưng bản thân chư vị phải thật sự tỉnh táo, phải biết rằng nhân loại là như thế nào.

Đệ tử: Đệ tử muốn hỏi, vì sao trong lịch sử lại an bài Hồng Kông và Ma Cao lại tồn tại theo phương thức một nước hai chế độ ở Trung Quốc? Nguồn gốc lịch sử của họ là như thế nào?

Sư phụ: Nguồn gốc lịch sử đó là lãnh thổ của Trung Quốc, đó không thể nói là lãnh thổ của các nước khác. Còn về việc một nước hai chế độ, vì ai cũng biết là ác đảng Trung Cộng không tốt, tự bản thân nó cũng biết là người ta ai cũng biết nó không tốt, nên muốn thu về để cho ác đảng thống trị, thì cũng biết là mọi người không chịu, thế giới cũng không chịu, thế nên bèn làm một nước hai chế độ, (mọi người cười) thực tế đó là một chuyện xấu hổ. Nước khác khi thu về sao lại không có hai chế độ như vậy? Đó không phải là người ta không thích cái đó hay sao?

Đệ tử: Sự tồn tại một nước hai chế độ phải chăng mục đích chân chính là muốn người Trung Quốc có cơ hội hiểu chân tướng?

Sư phụ: Tất nhiên bất cứ việc gì cũng không phải là ngẫu nhiên, cũng không chỉ vì một mục đích mà xuất hiện. Chư Thần an bài cái gì không giống như con người suy nghĩ vấn đề đâu. Một khi chư Thần đã an bài thì những mối liên hệ rất lớn, rất toàn diện. Con người nhìn thế giới là nhìn ở lạp tử của một tầng, thí dụ nói, thế giới mà con người nhìn thấy chỉ là ở giữa hai loại lạp tử là

phân tử và tinh cầu, ở các lập tử hình thành từ phân tử mà nhìn thế giới này; chư Thần thì khác, chư Thần nhìn vũ trụ trong phạm vi năng lực của mình nên cùng một vấn đề thì tất cả các lập tử đều cho xuất ra kết quả, chư Thần nhìn một cách lập thể, nhìn vấn đề toàn diện mọi mặt, vì vậy khi chư Thần an bài thì đạt được mục đích ở nhiều mức độ.

Cho dù là thế, con người trong thế giới được cấu tạo từ tầng lập tử này đều không được phép cho thấy toàn diện, vì nếu họ cho con người thấy hết toàn diện rồi, có rất nhiều việc mà khoa học không thể giải đáp được, khi đó có kêu họ không tin Thần thì họ cứ nhất mực tin theo. Vì không muốn con người nhìn thấy toàn bộ thế giới này nên đã tạo đôi mắt này cho con người. Đôi mắt này của con người tuy được cấu tạo từ lập tử phân tử, vậy tại sao ngay cả những vật được cấu tạo trong phạm vi phân tử lập tử mà ta vẫn không nhìn thấy được? Đó là vì Thần đã thiết lập một số chướng ngại cho con người. Mục đích thật của loại hai chế độ này là vì sự cần thiết của bố cục thế gian thời kỳ lịch sử này. Những điều này trước đó Sư phụ đã từng giảng rồi.

Đệ tử: Đệ tử thường dùng hình thức văn học thể loại thơ ca để viết các bài văn chương giảng thanh chân tướng trên trang web Đại Pháp, đôi lúc vì muốn biểu đạt chứng thực nội hàm của Đại Pháp mà không nghiêm khắc tuân thủ quy luật của thơ ca, như vậy có sai không? Vì muốn biểu đạt chính xác nội hàm mà không cần thiết nghiêm thủ quy luật, cách nhìn nhận vậy có đúng không?

Sư phụ: Có phải là muốn phá vỡ cái quy luật này đúng không? Kỳ thực đó là suy nghĩ của con người hiện đại sau khi đạo đức đã xuống dốc, phản truyền thống

ấy, phản chính thống ấy, đó không phải là nói chư vị, Sư phụ là từ Pháp mà nói loài người hiện nay là như vậy. Trên thực tế con người đang sa đọa, đang hướng tới con đường vô tri. Văn hoá Trung Quốc do chư Thần truyền cho con người, mỗi một triều văn hoá, bao gồm thi ca, thơ Đường, Tống từ, Nguyên khúc, đó đều là những kết duyên từ những thiên thể khác nhau đem đến cho con người nền văn hoá, nếu chư vị muốn viết những thể loại này tốt nhất là phải tuân thủ theo nguyên tắc của nó. Chư vị nói rằng tôi không thích gieo vần, không thích gieo vần thì hiện nay có tản văn thơ mà, chư vị viết tản văn thơ đi, cái đó không có quá nhiều yêu cầu phải tuân thủ, cũng phù hợp với hình thức ngày nay. Kỳ thật Sư phụ cảm thấy thơ bây giờ rất nhạt, không có nội hàm, còn thơ cổ thì rất có phong vị.

Đệ tử: Con đại diện cho các đệ tử Đại Pháp ở Trùng Khánh xin vấn an Sư phụ, thể hiện sự tưởng nhớ đến Sư phụ, họ bảo con nhất định phải truyền đạt tới Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Sư phụ biết tất cả, đệ tử hãy bảo với họ rằng Sư phụ đều biết cả.

Đệ tử: Một số đệ tử sau khi ở trại lao động cải tạo đã dần hướng tới con đường sai trái, các đệ tử khác đều đang rất lo lắng cho trạng thái của họ, làm sao giúp họ mới là tốt đây?

Sư phụ: Nên giúp thì phải giúp, lời dối trá dễ dàng bị vạch trần. ‘Hối hận’ gì chứ? ‘Hối hận’ ở đâu? Đó đều là lừa gạt chằng? Khi quay về xã hội, hãy tỉnh táo suy nghĩ, sẽ thông suốt. Tất cả những cái gọi là ‘chuyển hoá’, ra khỏi trại thì không cần phải tốn quá nhiều thời gian chằng phải đều có thể hiểu ra? Có bao nhiêu người còn có thể kiên trì hồ đồ tiếp cơ chứ? Những ai cứ mãi không

được ấy là do bản thân họ cảm thấy việc ác làm quá nhiều, họ biết lỗi, không có mặt mũi để gặp các học viên khác, chấp trước về cảm giác ngại, là vì nguyên nhân đó.

Đệ tử: Các học viên tự thuê phòng để làm công việc giảng thanh chân tướng có được chăng?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp trong quá trình giảng thanh chân tướng đều là lấy tiền tích lũy của bản thân, tiền lương để làm những việc này, nhưng chư vị phải cân nhắc, suy nghĩ đến cuộc sống của riêng mình, không chỉ cân nhắc đến cuộc sống riêng của mình, mà còn phải cân nhắc tới gia đình, đến những người khác nữa. Nếu như cuộc sống gia đình không xử lý tốt, cuộc sống riêng không xử lý tốt, như thế sẽ tạo ra rất nhiều rắc rối trong quá trình giảng thanh chân tướng. Mặt khác mà nói, nếu như cuộc sống chư vị gặp khó khăn, miếng ăn cũng là vấn đề, vậy thì chư vị phải để tâm tư lo lắng vào vấn đề đó, giảng thanh chân tướng ngược lại gặp phải can nhiễu không phải sao? Vì vậy nhất định phải suy nghĩ tới vấn đề điều kiện, tâm ý của chư vị Sư phụ đã thấy rồi, hãy tùy theo khả năng mà làm.

Đệ tử: Sư phụ có thể nói thêm về tương lai của vũ trụ và nhân loại được không?

Sư phụ: Bây giờ Sư phụ mà nói tới chuyện tương lai, đối với chư vị không có ý nghĩa thực tế nào cả. Con người của tương lai sẽ tốt đẹp, những người còn sót lại sẽ có phúc, vì Đại Pháp đã từng truyền ở nơi đây, khiến nơi đây được lưu lại, trong giai đoạn này những sinh mệnh không làm gì có hại đến Đại Pháp sẽ có phúc. Vì Đại Pháp từng truyền ra ở đây, và cũng mở ra cho những sinh mệnh ở tương lai điều kiện sinh tồn rất tốt, có thể là lương thực ở tương lai sẽ giống như cây kết trái vậy,

và hạt gạo cũng to như thế này (*làm thế tay giống như hình dạng quả bóng bầu dục vậy*), chỉ nói đùa vậy thôi, tương ứng mà nói lao động cũng đã giảm nhẹ rất nhiều, nước và không khí cũng sạch hơn, những thứ độc hại, những côn trùng, những con muỗi, tất cả những thứ đó đều không tồn tại, thế giới này sẽ trở nên rất đẹp. Cái vẻ đẹp của vũ trụ mới ngay cả chư Thần cũ cũng không thể tưởng tượng được, vì họ nhìn không thấy, họ không dám nghĩ tới, và cũng không thể nào tưởng tượng nó sẽ ra sao, đó là hoàn toàn kiến lập từ một loại nền tảng khác. Sinh mệnh trước đó đều là vì tư lợi, vũ trụ sau này sẽ không kiến lập trên cơ sở tư lợi, mọi thứ sẽ thay đổi trở nên tốt hơn.

Đệ tử: Tiếp tới sẽ có rất nhiều người chủ động tới đấng Pháp, đệ tử có cần mở rộng địa điểm luyện công không?

Sư phụ: Đương nhiên phải như vậy rồi, chư vị cũng đã làm như vậy rồi mà. (*mọi người cười*) Người đông không đủ chỗ thì phải mở thêm một địa điểm luyện công mới thôi.

Đệ tử: Ở Nhật có học viên không tin tưởng lẫn nhau, đem lại rất nhiều khó khăn trong việc chứng thực Pháp, đệ tử rất buồn, rất hy vọng nhanh chóng đề cao toàn thể.

Sư phụ: Thật vậy a. Thật sự thì bất luận tình hình như thế nào, những nhân tố không tốt mà có cơ hội, thì đó là vấn đề của tự bản thân các học viên. Hôm qua có học viên đề cập đến việc kinh văn giả, Sư phụ nói những sinh mệnh do Đại Pháp tạo thành, mà vẫn bị những thứ giả làm mê hoặc sao? Chư vị không dùng tiêu chuẩn của Pháp đi nhận định sao? Phải chăng chấp trước quá nặng mới tạo cơ hội cho tà ác? Thực ra thì có người vẫn không lý trí, chính niệm không vững.

Đệ tử: Nhật Bản đang có trên nghìn loại tôn giáo đang lưu truyền, người Nhật luôn diễn giải Pháp Luân Công thành tôn giáo.

Sư phụ: Vấn đề này thì Sư phụ nghĩ thế này: về sau ai có nói Pháp Luân Công là tôn giáo, nói thì nói đi. Nếu như họ muốn tìm hiểu kỹ hơn về Pháp Luân Công, thì chư vị bảo cho họ biết Pháp Luân Công tại sao không phải là một tôn giáo, nếu như họ không muốn tìm hiểu sâu hơn thì chư vị không cần phải giải thích cho họ biết có phải là tôn giáo hay không, họ cho là tôn giáo thì cho là tôn giáo thôi, bởi vì bản thân tôn giáo trong xã hội người thường thì không có phản nghĩa. Đệ tử Đại Pháp tu luyện không đi theo con đường của tôn giáo là không đi theo hình thức, không bị bản thân hình thức can nhiễu, Sư phụ chỉ bảo cho chư vị biết Pháp Lý cơ bản này. Người thường có thể lý giải tới mức độ nào, kỳ thực thì từ sớm Sư phụ đã từng nói với chư vị rồi, người thường sẽ gọi chúng ta là tôn giáo, trước đây trong lúc giảng Pháp Sư phụ cũng đã từng đề cập đến rồi.

Đệ tử: Bản dịch «Chuyển Pháp Luân» tiếng Nhật, chữ “đích” trong từ “mục đích” phải chăng sửa thành “địa”?

Sư phụ: Tiếng Nhật này thảo luận sau vậy, vì nó không giống như nội hàm của chữ Hán. Sư phụ nghĩ tiếng Nhật thì ta cứ để yên đi.

Đệ tử: Học viên của Phật Học Hội phải chăng không nên ép chế học viên khác làm mọi chuyện? (mọi người cười)

Sư phụ: Đối với việc làm chứng thực Pháp, giảng chân tướng cứu độ chúng sinh của học viên là việc không thể ngăn cấm, ai ngăn chặn việc làm đó đều là sai. Tuy nhiên một số học viên làm việc quá cực đoan, tạo

nên những ảnh hưởng không tốt. Ngăn cấm vẫn là việc nên làm. Ngồi tại đây rất nhiều vị là người phụ trách ở các nơi, các vị phải ghi nhớ một điểm, ngoài những việc làm cần đến sự phối hợp của tập thể học viên ra, nên để học viên tự rèn luyện mình, để học viên tạo uy đức cho mình, nhất định phải cho học viên cơ hội để họ tự đi làm. Chư vị nhất định phải ghi nhớ điểm này. Sư phụ đây cũng buông tay để học viên đi con đường của riêng họ. Học viên làm sai thì phải chỉ ra cho họ thấy. Nếu thật sự tạo thành ảnh hưởng, phải nghiêm túc nói với họ, nghĩ cách sửa lại cho đúng, cứu vãn lại mọi việc, nhưng cũng không được nói họ là ma, tu luyện khó tránh sai sót, sai thì có sai nhẹ và nghiêm trọng.

Nhưng là một học viên mà nói, phải nghiêm khắc đối với bản thân. Là một đệ tử Đại Pháp mà nói, chư vị không được phép vô trách nhiệm với bản thân, với Đại Pháp. Suy cho cùng sinh mệnh của chư vị là Đại Pháp tạo nên, uy đức của chư vị sẽ phát sáng lấp lánh ở trong vũ trụ tương lai, chư vị có thể không đi tốt con đường của mình sao? Vì vậy vẫn không nên quá nhấn mạnh vào người phụ trách. Người phụ trách đều tốt, họ tu thành rồi, đôi mắt của chư vị luôn hướng ra ngoài, không hướng nội tự tu luyện, như vậy là người tu luyện sao? Tu là tu luyện tự bản thân. Khi người phụ trách thật sự có vấn đề rồi, thiện ý bình tĩnh mà chỉ ra vấn đề. Chư vị đều là người tu luyện, người tu luyện vẫn chưa thể loại bỏ được cái tâm người thường, tâm người thường vẫn sợ xung kích, một khi bị xung kích, thì dễ dàng xuất hiện tác dụng phụ, vì vậy phải thiện, thiện giải, phải ôn hoà, thiện ý mà nói rõ, như thế vấn đề sẽ được giải quyết, nếu như người phụ trách ngay cả ý kiến thiện ý cũng

không thể chấp nhận được thì đó là vấn đề của người phụ trách.

Ngược lại, những học viên cá biệt cũng vậy, ngoài mặt đối xử với mọi người rất hiền từ, nhưng lời nói ra lại mang rất nhiều nhân tố cá nhân, thậm chí có cả những nhân tố khiêu khích người khác. Bề mặt ngoài rất ôn hoà, (*mọi người cười*) đó là sự dối trá, đó tuyệt đối không phải là thái độ nên có của người đệ tử Đại Pháp.

Nếu như người phụ trách của khu vực kia không dựa trên Pháp mà tu luyện, đệ tử Đại Pháp học Pháp không tinh tấn, thì sẽ phản ánh ra những trạng thái phức tạp này. Nhưng bất kỳ một đệ tử Đại Pháp hay người phụ trách đều nên hiểu rõ, phần tâm người thường chưa dứt được sẽ phản ánh ra, nhưng không có nghĩa là người này không được, nhiều mặt tu luyện tốt của người đó sẽ không biểu hiện ra, vì những tâm người thường đó đã bị tu mất rồi. Thực ra một người tu luyện trong xã hội người thường mà tu đến không còn tâm gì nữa, đến lúc đó người đó đã thật sự không còn cái gì để biểu hiện ra nữa, đương nhiên nếu tu luyện đến mức đó thì viên mãn rồi. Vì vậy còn cái tâm người thường đó thì còn biểu hiện, nhưng không có nghĩa là người đó không tu, và cũng không đồng nghĩa là họ tu không tốt, họ chỉ vướng một số vấn đề nào đó, ở mặt đó họ làm chưa tốt. Đều nên chú ý.

Nói cách khác, đừng ngại là trong quá trình tu luyện tâm người thường vẫn thể hiện ra, then chốt là chur vị xem mình là người tu luyện, khi có vấn đề hướng nội mà tìm, nếu đều làm được như vậy thì trạng thái tu luyện ở khu vực này nhất định là rất tốt, mâu thuẫn sẽ rất ít.

Đệ tử: Tu luyện không có lãnh đạo, Đại Pháp không có tổ chức. Khi các thành viên và hội trưởng của Học Hội gặp gỡ xã giao với các đoàn thể xã hội và các bộ phận chính quyền, thì dùng cách xưng hô hội trưởng, thành viên như vậy có thích hợp hay không?

Sư phụ: Có thể xem là thích hợp. Học Hội chẳng phải vì để phù hợp với trạng thái xã hội người thường mà thành lập sao? Tại sao chư vị lại không dùng hình thức này mà giảng thanh chân tướng ở xã hội người thường? Việc này đương nhiên là được rồi, chính phủ cũng cho phép chư vị đăng ký mà. Nhưng không được có tâm hiển thị, chư vị đang chứng thực Pháp, không phải là đang chứng thực bản thân.

Đệ tử Đại Pháp là người tu luyện chân chính, nếu hình thế xã hội ngày nay không phải như thế này, thì ngay cả Phật Học Hội thì thật sự Sư phụ cũng không muốn chư vị thành lập, chỉ là có điểm luyện công và người phụ trách ở các nơi, người phụ trách của các khu vực, chỉ có vậy thôi. Thực ra người phụ trách cũng chỉ là người triệu tập, cũng chỉ là một thành viên thông thường trong tu luyện, vì chư vị phục vụ, là người làm nhiều hơn.

Đệ tử: Một nhóm người mắc bệnh ung thư hy vọng chúng đệ tử đến dạy công, có thể dạy không? Chúng đệ tử không có nền tảng về ca hát nhảy múa, nếu cố gắng luyện tập, phải chăng trong một thời gian ngắn có thể tổ chức buổi biểu diễn văn nghệ với quy mô lớn?

Sư phụ: Điều này còn phải căn cứ theo tình hình, theo năng lực mà làm. Chư vị nếu như không có các điều kiện cơ bản mà lại muốn tổ chức một buổi biểu diễn văn nghệ với quy mô lớn, kiên quyết tổ chức, sẽ

trở thành chuyện cười cho mọi người. Dem lại niềm vui cho mọi người không thành vấn đề, nhưng người khác họ lại nghĩ xấu đi, chế nhạo chur vị, như thế là phản tác dụng rồi, vì vậy phải căn cứ theo điều kiện mà làm.

Người bị bệnh ung thư đến học công còn phải xem mục đích gì. Người thế gian muốn đắc Pháp, muốn tu luyện, muốn nói Pháp Luân Đại Pháp hảo, đó là con người đang chủ động chứng thực Pháp, đang chủ động lựa chọn tương lai của bản thân. Nếu như chur vị xem Pháp là phương thức trị bệnh, nếu chur vị làm điều đó trong xã hội người thường, thực tế là không nghiêm túc đối với Pháp.

Chur vị có thể vào ngục tù mà dạy công, chur vị cũng có thể vào bệnh viện dạy cho bệnh nhân, đó là vì muốn chứng thực Đại Pháp, dạy công ở đâu cũng là vậy, về bản chất là làm để cứu độ chúng sinh để người ta đắc Pháp đắc độ. Nếu như xem Đại Pháp như là một công cụ sửa chữa lỗi lầm cho con người, công cụ chữa bệnh, xem như một cái biện pháp nào đó giúp con người xua đi những khó khăn, khó nạn như thế thì không được rồi. Vì muốn độ người mà Đại Pháp mới truyền trong xã hội người thường này, về điểm này nhất định phải rõ ràng. Có người nói Pháp Luân Công trị bệnh ung thư rất hiệu quả, mọi người đều đến, bảo đảm sẽ không khỏi, vì cái tâm chur vị không đúng. Đại Pháp không phải vì trị bệnh cho con người mà đến đây, mà là vì muốn cứu độ con người từ gốc rễ, nên mới giải quyết vấn đề dùm con người. Nếu là xuất phát điểm đó, thì hiệu quả nhất định sẽ tốt, nếu như mang theo chấp trước vào việc nào đó của người thường, thì hiệu quả làm ra sẽ không tốt.

Tu luyện là nghiêm túc, Lý Hồng Chí tuyệt đối không phải vì dẫn chư vị đi trị bệnh cho con người mà tới đây, càng không phải vì việc nào đó của con người mà tới đây, và cũng tuyệt đối không phải lãnh đạo chư vị thành lập một giáo hội nào đó trong xã hội, Sư phụ đến đây để dạy chư vị tu luyện, là vì sinh mệnh của chư vị được cứu độ mà chịu trách nhiệm.

Đệ tử: Đài Loan tuyển cử tổng thống, nhiều học viên tâm bị xao động, phải chăng đây là khảo nghiệm của cự thế lực? Phải cư xử sao cho đúng đây?

Sư phụ: Dù trời có sụp xuống đi chăng nữa chính niệm của người tu luyện vẫn bất động, thế mới là tu luyện, như thế mới tài ba, (vỗ tay) người tu luyện không chấp trước vào mọi thứ trên thế gian này. Hình thức tu luyện của đệ tử Đại Pháp ngày nay đã khác trước rồi, trong quá trình tu luyện ở xã hội người thường chư vị cố gắng phù hợp cách tu luyện ở xã hội người thường, có công việc như bình thường trong xã hội người thường, đồng thời cũng có một gia đình và công tác của mình, đủ loại phương diện v.v., có một mối quan hệ mật thiết tới xã hội người thường. Như vậy, trong cuộc tuyển cử ở Đài Loan học viên này dựa trên cảm giác của bản thân cảm thấy người này được thì chọn người đó, học viên kia cảm thấy người kia được thì chọn. Mỗi người một nhận định, điểm này không thể dị nghị, hành vi của mỗi một người trong xã hội người thường không phải là đại biểu cho Đại Pháp, nhưng không được giống như người thường chấp trước vào những việc như vậy.

Chư vị lựa chọn ai, Sư phụ đây mà nói cũng không thể nói là chư vị sai, Sư phụ cũng không can thiệp vào những việc đó, vì Sư phụ đây đã để chư vị tự đi trên con

đường tu luyện của mình trong xã hội người thường này, người tu luyện chỉ có thể đem lại lợi ích cho xã hội, tu luyện trong xã hội người thường lại không gây cản trở đến xã hội nhân loại.

Cá nhân mỗi thành viên mà nói, chư vị lựa chọn ai thì lựa chọn người đó, chỉ là không được quá chấp trước. Nhưng mà đệ tử Đại Pháp thông qua cuộc bức hại đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc Đại Lục đã nhìn nhận ra một vấn đề, vì vậy có người lại nghĩ “người nào thân thiết với những kẻ ác đã bức hại đệ tử Đại Pháp thì ta sẽ không chọn người đó”, (*vỗ tay*) Sư phụ đây mà nói cũng không thể dị nghị gì, (*mọi người cười, vỗ tay*) đó chỉ là suy nghĩ riêng của học viên, Sư phụ đây không bảo chư vị là phải chọn ai, càng không có và cũng không cho phép hành động có tính tập thể. (*mọi người cười*)

Hoạt động riêng giữa học viên và học viên, đó là việc cá nhân giữa các bạn đồng tu, nói là mình chọn ai, bạn chọn ai, đó đều là chuyện riêng của học viên, đó không liên quan tới bản thân Đại Pháp, không liên quan tới Phật Học Hội. Người phụ trách của Phật Học Hội cũng có thể ủng hộ phía nào đó, đó là việc riêng của họ, bởi vì họ đang tu luyện đồng thời họ cũng là một thành viên trong xã hội, trong quá trình tu luyện mà chư vị muốn họ hoàn toàn buông bỏ tất cả phần con người sao? Việc đó phải đợi tới lúc viên mãn mới có thể làm được. Vậy thì khi tu luyện ở xã hội người thường, họ cũng có mối liên hệ với xã hội, vì vậy họ muốn chọn ai thì chọn người đó thôi, họ có cách suy nghĩ riêng của họ, điều đó cũng không có dị nghị gì.

Bất luận kết quả tuyển cử ra sao, không nên khiến xã hội phát sinh xung đột, điều đó cực kỳ nguy hiểm.

Là người tu luyện lại càng phải nghiêm khắc với bản thân, vì vậy Sư phụ phải nói với học viên, không được để tâm người thường dẫn động và xung động theo người thường. Vì chư vị là có mang theo những năng lượng, năng lực, những việc chư vị làm sẽ mang theo những nhân tố rất lớn, có ảnh hưởng rất lớn đối với xã hội, vì vậy không thể tùy theo người thường mà làm. Sư phụ cũng đã nhìn thấy một số học viên khi bị tác động bởi tâm của người thường mà thấy bất bình không yên, tâm trạng kích động, chính niệm không mạnh, lúc ấy không ai thấy được hình dáng của một người tu luyện đâu, như thế không được. Năm xưa ngày 25 tháng Tư 1999, chúng ta đi thỉnh nguyện cũng rất ôn hoà, rất lý trí, chúng ta đối với xã hội cũng có ích.

Đệ tử: Hắc thủ của cự thế lực và tà ác tuy không còn nhiều, khi học viên làm không tốt là do cái gì can nhiễu vậy?

Sư phụ: Đã thanh trừ rất nhiều hắc thủ của cự thế lực rồi, chúng đang hướng tới khu vực Trung Quốc Đại Lục mà thu hẹp lại, nhưng đôi khi vẫn ra làm một số việc xấu. (mọi người cười) Ngoài ra, Sư phụ muốn thanh trừ một số thần xấu xa ở ngoài Tam giới, họ đang thao túng tà ác, thậm chí có một số trực tiếp làm việc xấu. Bất luận thế nào, đã đến mức này, thần mà dám trực tiếp tham gia vào, Sư phụ không thanh trừ họ thì trên đó cũng sẽ thanh trừ, tình thế bây giờ biến hoá rất nhanh.

Đệ tử: “Thời gian bế dậu một chớp” là ý nghĩa gì?

Sư phụ: Bế dậu ấy, là tất cả những gì đã trải qua những năm tháng dài đằng đẵng, một chớp là thời gian ngắn ngủi. Bất luận là bế dậu hay một chớp, khái niệm thời gian dài hoặc ngắn trong mắt chư Thần thì cũng

giống nhau thôi, có thể thời gian chớp nhoáng này cho vào khoảng thời gian trong sinh mệnh con người ở đây sẽ là dài đằng đẵng. Ta thấy là ngắn ngủi chớp nhoáng, nhưng tại thời gian chớp nhoáng đó cũng có thể là năm tháng dài đằng đẵng. Những năm tháng dài đằng đẵng của thế giới chúng ta trong cái nhìn của các vị Thần cực lớn thì chỉ là chớp nhoáng. Là tạo hoá của thời gian, là Thời Gian đang biến hoá Pháp, là ý đó.

Đệ tử: Có cơ hội tranh cử nghị viên của thành phố, có thể kết bạn với rất nhiều người của các tầng lớp khác nhau, thiết lập một nền tảng khá tốt cho việc giảng thanh chân tướng sau này. Do không hiểu rõ vị trí nghị viên này, cần thời gian tìm hiểu các vấn đề ở khu vực này, tham gia các hoạt động ở khu vực và học tập các kiến thức về công việc một nghị viên, đôi lúc cũng khá là mâu thuẫn, đệ tử cảm thấy thời gian đó nên dùng vào các tiết mục truyền hình, làm các công việc giảng thanh chân tướng.

Sư phụ: Pháp Sư phụ truyền là tu luyện trong xã hội người thường. Tu luyện trong xã hội người thường đệ tử Đại Pháp sẽ có những tiếp xúc khác nhau với xã hội này. Bản thân các công việc khác nhau đều là đang có mối liên hệ với xã hội, điều này không có mâu thuẫn.

Kỳ thực rất nhiều học viên có những công việc khác nhau, đồng thời cũng đang giảng thanh chân tướng. Chư vị tự sắp xếp lấy, tận dụng tốt thời gian, làm sao cho làm được tốt hơn. Không phản đối chư vị ở xã hội có chức vị gì, làm ăn lớn cỡ nào, làm quan to đến đâu, đều không có mâu thuẫn gì cả. Sư phụ chỉ muốn chứng thực rằng ở các giai tầng khác nhau con người đều có thể tu luyện, Sư phụ thật sự mở ra tiền lệ này. Trên lịch sử rất ít việc độ người giàu, rất ít độ người làm quan, Sư phụ không

phân biệt những cái đó, chỉ nhìn nhân tâm, Sư phụ đều độ. (vỗ tay) Trong thực tiễn cũng chứng minh là đúng, không những khả thi, mà đệ tử Đại Pháp của Sư phụ đã tu xuất lai. Vì quá khứ không có Đại Pháp, những Lý mà các vị Thần khác nhau chứng ngộ không phải là Lý căn bản của vũ trụ. Ngày hôm nay là Đại Pháp đang truyền, việc gì cũng có thể làm được.

Đệ tử: Các công việc và hoạt động chứng thực Pháp, rất nhiều không có thời gian đảm bảo, thời gian mỗi ngày luyện công học Pháp thời gian rất eo hẹp.

Sư phụ: Là có vấn đề này. Nếu như những công việc cụ thể của Đại Pháp rất bận, vậy thì có thể hoãn lại một chút ở việc luyện công, sau đó tìm thời gian bù lại, việc này không là vấn đề. Vì việc luyện công có thời gian nhiều thì luyện nhiều, không có thời gian thì luyện ít, Sư phụ đã nói qua với chư vị về vấn đề này rồi. Còn việc học Pháp, Sư phụ nghĩ nên tranh thủ thời gian học, cho dù là học một chút. Khi tranh thủ thời gian học Pháp thì lại xuất hiện một vấn đề: không định tâm được, không định tâm được thì học cũng như không, chỉ phí thời gian. Muốn học thì phải buông bỏ tâm, ổn trụ tâm, tu tướng tĩnh xuống, học một cách chân chính, cho dù chư vị chỉ học có mấy đoạn, như vậy còn mạnh hơn là chư vị học một cuốn sách mà tâm bất định. Học Pháp nhất định phải học cho ngấm vào.

Đệ tử: Phải chăng tất cả ma nạn mà đệ tử Đại Pháp gặp phải hiện nay đều là do cự thể lực nhắm vào Chính Pháp mà tới chăng?

Sư phụ: Không phải, ma nạn mà chư vị gặp phải đều là những điều trong tu luyện của chư vị, sự can nhiễu của cự thể lực cũng chỉ nhắm vào riêng chư vị người tu

luyện mà đến. Ý Sư phụ là Sư phụ đều không thừa nhận sự can nhiễu của cự thế lực đối với đệ tử Đại Pháp, vì đệ tử Đại Pháp là đệ tử của Sư phụ, ai cũng không xứng đáng quản, càng không thể để họ lợi dụng, cưỡng thêm lên các đệ tử Đại Pháp để đạt được mục đích âm mưu huỷ hoại đệ tử Đại Pháp của họ. Chúng can nhiễu được chư vị là vì chúng tóm được chấp trước và chỗ thiếu sót của chư vị, cộng thêm nghiệp lực còn lại từ lịch sử, cuộc bức hại này cũng xuất phát từ những nhân tố đó. Bản thân Chính Pháp ở ngoài Tam giới không có quá nhiều mối quan hệ trực tiếp với chư vị, nhưng chư vị là đồng tị tại với thời kỳ Chính Pháp cùng tồn, là đồng tị tại với Sư phụ, là đệ tử của thời kỳ Chính Pháp.

Đệ tử: Một số học viên cho rằng chỉ cần phát chính niệm tại nhà, dùng điện thoại để giảng thanh chân tướng thì đã là đệ tử Chính Pháp rồi, không cần phải bước ra, như vậy có được không?

Sư phụ: Nếu như không phải là quá bận rộn với công việc Đại Pháp, mà có các hoạt động chứng thực Pháp giảng chân tướng tập thể, hoặc học Pháp tập thể khác cũng không ra ngoài thì không ổn rồi. Học Pháp tập thể là một trong những hoàn cảnh do Sư phụ sáng lập ra cho chư vị, lưu lại loại hình thức này, Sư phụ nghĩ cũng nên làm như vậy. Vì đó là do thực tiễn mà ra, tu như vậy đối với học viên là nâng cao rất nhanh. Tự tu luyện một mình, đề cao không có nhân tố xúc tiến. Là một đệ tử Đại Pháp mà nói, chư vị không phải đã từng nói qua là Sư phụ kêu làm cái gì thì phải làm cái đó sao? Chẳng phải từng nói rằng nên đi cho chính con đường mà đệ tử Đại Pháp nên đi hay sao?

Sư phụ thấy được khó khăn của chư vị, Sư phụ không muốn nói cho chư vị “nhất thiết phải làm như thế này”, Sư phụ rất ít khi nói như vậy, Sư phụ biết mọi người rất khó khăn. Vả lại tu luyện là chư vị phải tự ngộ, Pháp Lý Sư phụ đã nói rõ ràng rồi, chư vị phải tự đi con đường của mình. Sư phụ mà nói cho chư vị “nhất thiết phải làm như thế này”, thì chư vị ở bước ấy có sơ hở, cái sơ hở này là do Sư phụ tạo ra —Sư phụ không để chư vị tự ngộ ra, không để chư vị tự làm lấy, phương diện ấy chư vị không tu nên— vì thế Sư phụ rất ít nói như vậy. Đệ tử Đại Pháp tự nhận biết trách nhiệm của mình, là một đệ tử Đại Pháp nên làm như thế nào cho đúng.

Đệ tử: Trong lúc chứng thực Pháp đệ tử thường tham gia một số hoạt động quan trọng, sau đó phát hiện làm nên một việc lớn đôi lúc có rất nhiều can nhiễu và tiêu nghiệp...

Sư phụ: Can nhiễu từ trước tới giờ không hề ngừng nghỉ, can nhiễu các loại lớn nhỏ vẫn thỉnh thoảng có, chặn bả của cự thế lực và những kẻ xấu vẫn không cam tâm. Mỗi lần Sư phụ giảng Pháp họ đều nghe thấy cả, giống như chư vị vậy, đồng thời nghe được, những kẻ đó vẫn muốn làm như vậy. Tội ác của họ đã quá lớn không thể dùng sinh mệnh của họ mà lường được, trong tương lai những kẻ đó sẽ không ngừng hoàn trả tội lỗi của họ, cứ như thế mà hoàn trả không ngừng, lớn đến mức độ đó. Vả lại những thứ tàn dư của cự thế lực có ở Tam giới, và các loại nhân tố bại hoại của vũ trụ, cuối cùng những nhân tố cũ đó cũng cứ bắt đầu những thứ đó, thì để họ làm tới cùng vậy. Tội ác của họ lớn đến nỗi có thể thiêu huỷ họ, là những nhân tố xấu điên cuồng thúc đẩy họ thành ra như thế.

Đệ tử: Tư duy đơn giản và phức tạp có xấu hay tốt không? Là nguyên nhân gì?

Sư phụ: Trong mắt của chư Thần, tư tưởng của người mà đơn giản trong sáng, thì Thần cho rằng người này là người tốt, tư tưởng người kia mà phức tạp, Thần cho rằng người kia không tốt, bởi vì chư Thần cho rằng nguyên nhân của sự phức tạp là do những chấp trước trên thế gian này mà ra, phức tạp không phải do chấp trước vào các nhân tố thế gian này sao? Vì vậy trong tu luyện có cái đạo lý này.

Tư tưởng đơn giản không đồng nghĩa với trí huệ nhỏ, tư tưởng phức tạp không có nghĩa là có trí huệ. Điều đó không hề có mâu thuẫn với hình thức tu luyện ở hoàn cảnh người thường của đệ tử Đại Pháp và những việc ngày nay chư vị làm khi chứng thực Pháp, nguồn gốc của trí huệ đệ tử Đại Pháp là từ chính niệm —Thần niệm— cái trí huệ này và cái tư tưởng phức tạp được hình thành ở người thường, trong xã hội là hai khái niệm khác nhau. Cái kia là xuất phát vì lợi, vì tư, đấu đá lẫn nhau mà hình thành xảo quyết, mà xuất phát điểm của đệ tử Đại Pháp là muốn chứng thực Đại Pháp, là không cầu bản thân, vì vậy căn bản là không giống nhau. Người sau là đại trí huệ, người trước nên nói là tư tưởng phức tạp, biểu hiện cũng không giống nhau, nhất định là vậy.

Đệ tử: Khu vực này chúng đệ tử từ trước tới giờ cũng tồn tại việc rất nhiều các học viên lớn tuổi không tham gia học Pháp tập thể, và cũng không tham gia luyện công ngoài trời, cho rằng không tham gia học Pháp tập thể, học Pháp ở nhà cũng có thể học tốt được, luyện công ở nhà thì có thể luyện công cũng tốt như nhau, cho rằng

nếu làm như vậy sẽ không đụng chạm gì đến việc đạt được đề cao chính thể.

Sư phụ: Kỳ thực Sư phụ nói thật là như vậy là do tâm chấp trước tạo thành, không tin thì cứ đào sâu vào gốc tư tưởng của chư vị xem, nhất định là chấp trước. Nói nhẹ là lười, nói nặng là sợ. Đương nhiên là có một số học viên lớn tuổi bận bịu với công việc, điều đó thì không nhất định.

Đệ tử: Đã từng theo kẻ bại hoại ở Hồng Kông, phải chăng có thể tham gia các hạng mục truyền thông ngày nay?

Sư phụ: Cái vấn đề này thì không nên hỏi Sư phụ nữa. Các học viên đây phạm sai lầm sửa lại là tốt rồi, có ai mà không phạm phải sai lầm chứ. Là học viên mà nói, khi các học viên khác không tin tưởng chư vị thì sao, thì đừng cố làm, tránh né một chút cũng đâu có sao, như vậy áp lực tâm lý của hai bên cũng nhẹ hơn.

Không cho làm việc này, thì chư vị có thể xuống phố phát tư liệu mà, cũng đồng là cứu độ chúng sinh, tới lãnh sự quán phát chính niệm, làm những lĩnh vực khác cũng có thể làm được mà, tại sao lại quá chấp trước ở một phương diện? Chư vị càng chấp trước, các học viên khác càng suy nghĩ xấu hơn về chư vị, không phải vậy sao? Tại sao nhất định phải làm vậy chứ? Bản thân chư vị làm như vậy không phải là cũng bị cựu thế lực lợi dụng sao? Tạo thành hỗn loạn? Vì vậy khi làm bất cứ điều gì suy nghĩ lúc nào cũng xuất phát từ góc độ Đại Pháp, thì tôi thấy vấn đề sẽ khác đi, tình huống cũng sẽ khác đi. Sư phụ kiến nghị tất cả các học viên bị nghi ngờ nên tới lãnh sự quán, xuống phố phát tư liệu, đến các nơi cần thiết giảng chân tướng cho thế nhân, tạm

thời không nên tham gia các hoạt động cụ thể. Làm cho mọi người xem, chư vị là thật hay là giả, chư vị được hay không.

Thật sự có vấn đề, mọi người cũng không nên bận tâm. Loại người này ở trong các đệ tử Đại Pháp nhưng lại không ở trong Pháp, bị cự thế lực lợi dụng xong thì sinh mệnh của họ cũng kết thúc luôn. Kỳ thực Sư phụ biết là một số họ vẫn biết là Đại Pháp là tốt, do sợ bị rêu rao khắp nơi những việc làm trước kia không tốt đối với Đại Pháp, cái tâm sợ hãi một bên làm việc xấu một bên lại cầu xin Pháp thân của Sư phụ làm cho được thuận tiện. Làm sao có thể giúp cho chư vị được thuận tiện? Tu luyện là vô cùng nghiêm túc, đặc biệt là sự tu luyện của đệ tử Đại Pháp, uy đức vô cùng! Đem theo chấp trước mà cầu, lại là cái tâm sợ hãi dơ bẩn đó, sẽ không có được sự cho phép, không thể nào. Cái tâm đó những thứ lạn quỷ của cự thế lực có thể thấy được, từ đó giả mạo Sư phụ, chỉ đạo dẫn dắt chư vị làm, như vậy là muốn hại chết chư vị.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp Đài Loan, các tiểu đệ tử của trường Minh Huệ Đài Loan xin vấn an Sư phụ. (Sư phụ: cảm ơn mọi người)(vỗ tay) Toàn thể đệ tử nhỏ của trường mẫu giáo Minh Huệ Đài Loan vấn an Sư phụ. Trong thời kỳ Chính Pháp chúng đệ tử làm sao có thể tận dụng tốt hơn từ góc độ giáo dục để chứng thực Đại Pháp?

Sư phụ: Kỳ thực những gì chư vị làm đều là đang chứng thực Đại Pháp. Học sinh của trường Minh Huệ đều trở thành tiểu đệ tử rồi, và đã có ảnh hưởng tới xã hội, ảnh hưởng tới trường, ảnh hưởng tới giới giáo dục. Phải chi chúng ta có thể làm sâu hơn, rộng hơn, kỳ thực đó là sự kỳ vọng của Sư phụ đối với chư vị (*cười*) (*vỗ*

tay) Nói là sự kỳ vọng của Sư phụ, nói đúng hơn là sự kỳ vọng của chúng sinh. (cười) (vỗ tay)

Đệ tử: Tại một khu vực kia mới có một số người từ Đại Lục chuyển đến tự xưng mình là đệ tử Đại Pháp, ngay lập tức có các bạn đồng tu giúp đỡ làm thủ tục dân tị nạn. Phải chăng nên tìm hiểu một thời gian rồi mới giúp đỡ làm thủ tục sau?

Sư phụ: Các học viên căn cứ theo tình hình mà làm thôi, nếu thực sự là đệ tử Đại pháp gặp khó khăn không giúp thì không được. Hỏi han nhiều một chút từ trong Pháp không phải sẽ sáng tỏ hay sao?

Đệ tử: Một số học viên làm việc theo hướng quá cực đoan, đem lại ảnh hưởng không tốt cho Đại Pháp.

Sư phụ: Sinh mệnh mà chư Thần xem thường nhất là những sinh mệnh không tự tìm được chính bản thân, là cái gì cũng không đủ chính niệm. Tìm không được bản thân, lời không thực lòng, làm việc quá cực đoan, không có cái tôi, chư vị nói độ ai đây? Đó là chư vị sao? Chư Thần xem thường nhất là những sinh mệnh như vậy. Những người như vậy đã vào trong các đệ tử Đại Pháp nhưng lại không ở trong Pháp, thật là đáng tiếc, không có chính niệm.

Đệ tử: Một số học viên có công năng cho rằng trong lúc phát chính niệm thì những sinh mệnh ở các không gian khác cần được độ, tiêu trừ chúng là có chút không Thiện.

Sư phụ: Không có việc Chính Pháp này, hoặc sư phụ ở môn nào đó dẫn dắt đệ tử phát sinh việc này, đệ tử của họ nhận định như vậy thì cũng không nói đó là sai, cho dù đã là sư phụ thì sẽ cho rằng chư vị không có chính niệm. Vị sư phụ mà có đệ tử như vậy sớm muộn gì cũng đuối về nhà, vì những điều sư phụ bảo mà chư vị không

làm thì chư vị là đệ tử gì vậy. Nhưng vấn đề hôm nay không giống như thế đâu, việc Chính Pháp xuất hiện, vượt xa vô cùng khỏi sự tự tu luyện của một sinh mệnh. Sự can nhiễu của một số sinh mệnh đối với chư vị, đối với Đại Pháp, và những sinh mệnh nên tiêu trừ giờ đã không còn là vấn đề từ bi hay không từ bi của cá nhân chư vị, mà là vấn đề chư vị có trách nhiệm hay không đối với Đại Pháp.

Là đệ tử Đại Pháp, đừng tưởng mục đích độ nhân là để tu luyện cá nhân của chư vị có thể đạt viên mãn. Không phải vậy, trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp là chứng thực Pháp, ngay cả chứng thực Pháp chư vị cũng không? Phá hoại Đại Pháp chư vị cũng làm ngơ sao? Các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc cũng là do các thứ đó bức hại đến chết, điều đó không liên quan gì tới chư vị sao? Những gì chư vị có được từ Đại Pháp, Đại Pháp không cần sự hồi báo gì từ chư vị, nhưng là một thành viên của đệ tử Đại Pháp mà nói, Đại Pháp không tồn tại thì chư vị có còn tồn tại không? Bảo vệ Đại Pháp không phải là đang bảo vệ chính bản thân chư vị sao? Kỳ thực Sư phụ cảm thấy vị học viên này không chỉ có vấn đề hồ đồ này không thôi. Tờ giấy đặt câu hỏi này vẫn chưa đọc hết.

Đệ tử: ...phát minh một cách đọc tụng «Luận Ngữ» một số lần, và cộng thêm một số động tác thủ ấn nào đó, nói là phát huy hiệu quả rất lớn, (Sư phụ: Xem này, Sư phụ nói này không phải là vấn đề hồ đồ à.)(mọi người cười) còn âm thầm tới mỗi nơi chỉ dẫn các học viên khác.

Sư phụ: Đó chính là can nhiễu mà. Đó là đã bị ma lợi dụng rồi, chỉ là không đến nỗi quá nghiêm trọng mà thôi. Là một đệ tử mà nói, tăng thứ đã bị rớt rất nghiêm trọng, so với đệ tử Đại Pháp đường đường chính chính

đi chứng thực Pháp so ra rất nhỏ bé, à, kém quá xa đi. Thực ra thì họ không thể can nhiều được các học viên, rất nhiều học viên đều nhận thấy rằng họ bất thường, chỉ cực ít người có tâm chấp trước mạnh mới bị lay động.

Đệ tử: Đệ tử cảm thấy cự thế lực đã an bài cho chúng con một số cửa tử, muốn chúng ta gương dạy không được. Nhưng chỉ cần bước qua được những quan ải đó, những khó khăn đó, thì có thể buông bỏ được những chấp trước căn bản, từ đó làm tốt hơn nữa.

Sư phụ: Đúng vậy, nếu chư vị không có những chấp trước đó, cự thế lực sẽ không nắm được điểm yếu như vậy chúng cũng không còn cách nào nữa.

Đệ tử: Vai trò đảm nhiệm của Đài Loan trong thời kỳ Chính Pháp, sau Pháp Chính Nhân Gian lại là gì?

Sư phụ: Pháp Chính Nhân Gian là việc của tương lai. Về vai trò của Đài Loan, Sư phụ chỉ có thể nói với chư vị là, cùng một tổ tiên, một dân tộc, thái độ về Đại Pháp của hai bên bờ biển không hề giống nhau, đó là một sự khác biệt mạnh mẽ.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp hiểu cụ thể như thế nào về ngày kết thúc thời kỳ Chính Pháp?

Sư phụ: Đừng chấp trước, ngày đó mà đến thì lịch sử của cái vũ trụ này sẽ kết thúc, đệ tử Đại Pháp cũng viên mãn rồi. Trong lúc khai công viên mãn, đối với một sinh mệnh mà nói, đó là trước một giây và sau một giây, ngay cả một giây cũng không có, chỉ trong cái nháy mắt đã là sự khác biệt giữa người và Thần. Tu luyện của đệ tử Đại Pháp là từ vi quan đến bề mặt, vì vậy bộ phận tu tốt ở vi quan, khi không có chủ thể làm chúa tể thì nó bất động, nhưng mọi thứ nó đều biết, tu tốt rồi mà. Từ cảnh giới cao nhất mà chư vị tu tới được một mạch cho

đến phía dưới thì mỗi cảnh giới đều có một bộ phận của chư vị, các tình huống trong cảnh giới sở tại của chư vị thì chư vị đều biết. Vì vậy ở trước một giây sau một giây ấy, trong tích tắc đó là sự phân biệt giữa Thần và người. Trong tích tắc đó biết được tất cả, một nháy mắt đó thì thành Thần toàn năng, và vĩ đại.

Đệ tử: Hình thế hiện nay ở Đài Loan là do cự thế lực an bài, hay là do tâm đệ tử Đại Pháp thúc đẩy nên?

Sư phụ: Xem ra học viên rất dễ tâm với việc này, đệ tử Đại Pháp không có thúc đẩy nên hình thế này, những điều đó không có gì liên quan tới đệ tử Đại Pháp, những điều đó đều do các nhân tố của cự thế lực lưu lại trước đó tạo nên, nhưng từ tình hình hiện giờ mà xét, những tàn dư của cự thế lực cho thấy chúng đã lực bất tòng tâm rồi.

Đệ tử: Có học viên đã từng tới Bắc Kinh thỉnh nguyện sau khi tà ác bắt đầu bức hại đàn áp, nhưng sau đó họ chỉ xem «Chuyển Pháp Luân», không xem kinh văn. Nhiều lần giao lưu, hy vọng có thể làm họ thức tỉnh khỏi tà ngộ, nhưng đều không có hiệu quả. Xin hỏi phải dùng ‘chiếc chùy nặng’ nào cho họ thức tỉnh đây? (cười) (mọi người cười)

Sư phụ: Dùng thiện ý đi nói với họ, xem họ chấp trước ở đâu, họ có cái tâm chấp trước kết hợp với tâm sợ hãi đã tạo nên trạng thái này. Chẳng phải là tin theo những tin đồn nhảm của tà ác, nhưng lại biết Pháp tốt, trong tâm có mâu thuẫn, không thể buông bỏ. Quả thực không được nữa thì đó là chuyện của họ, nếu vẫn cứu được thì mọi người cứ giúp họ đi.

Đệ tử: Gần đây chúng đệ tử dùng hình thức văn nghệ biểu diễn đến các đoàn thể xã hội để giảng thanh chân

tướng, hiệu quả khá tốt. Có đoàn thể còn bảo chúng đệ tử biểu diễn công pháp, dạy công, người của một trong những đoàn thể đó đều là bệnh nhân ung thư, chúng đệ tử làm sao nắm bắt đây? Chúng đệ tử phải tổ chức quy mô, có thể thu phí vào cổng không? Có thể quyên góp cho các đoàn thể khác không?

Sư phụ: Tuyệt đối không được quyên góp cho các đoàn thể khác, và cũng không được làm những việc không có ý nghĩa gì đối với đệ tử Đại Pháp. Đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp giảng thanh chân tướng, cứu chúng sinh, và phản bức hại là những việc hàng đầu không được can nhiễu tới, nếu làm một việc không liên quan gì tới Đại Pháp thì lợi bất cập hại.

Có người có thể nghĩ rồi, tôi quyên góp cho họ một chút tiền, thì những người này có lẽ sẽ tốt với Pháp Luân Công. Không phải là cái đạo lý này, Sư phụ đã truyền Pháp bấy nhiêu năm, Sư phụ chưa từng bao giờ nghĩ tới dùng thủ đoạn kinh tế, dùng quyền lực nào đó, hay uy tín cá nhân nào đó đi kêu người ta đả Pháp. Họ mà không phải là vì Pháp mà tới, thế thì không được.

Đệ tử: Trong vụ việc kiện tụng học viên có thể giảng chân tướng cho thẩm phán không? Như thế có ảnh hưởng tới sự công chính của tư pháp hay không?

Sư phụ: Nói về việc bức hại thì không thành vấn đề, học viên không liên quan tới vụ kiện tụng đi giảng chân tướng thì không có vấn đề. Người thế gian bị rất nhiều tục lệ trói buộc bản thân mình, nhưng nếu như mọi người đều lý trí làm một số việc, nếu như không phải là việc xấu, sẽ không có vấn đề gì.

Đệ tử: Người phụ trách giảng chân tướng của một địa điểm nào đó ở Hồng Kông làm cho nơi đó tốt đẹp

đến mức này, tinh thần khỏe mạnh, được một số học viên tưởng chừng như chị ấy là một vị Thần. Một số học viên biểu thị ra rằng, tới đó giảng chân tướng một tuần còn tốt hơn là ở Đài Loan tu luyện một năm. (mọi người cười) (Su phụ: như vậy là cực đoan rồi). Vì có rất nhiều học viên do hâm mộ mà tới ...

Su phụ: Học viên chúng ta đây, mọi người ghi nhớ vấn đề này, ta có những học viên làm rất tốt, nhưng họ vẫn là đang tu luyện. Nếu như mọi người làm như vậy, phải chăng muốn khơi gợi thêm tâm chấp trước mới của học viên? Phải chăng sẽ tạo nên cái tâm hui hui tự đắc cho học viên? Vì vậy Su phụ nghĩ mọi người nên chú ý một chút. Người học viên nào mà có một mặt nào đó tu luyện tốt ta nên học tập, nhưng vẫn là đang tu luyện, vẫn còn tâm người thường chưa buông bỏ được, và vậy vẫn phải lấy Pháp làm chuẩn.

Đệ tử: Gần đây có vị đại tử kia vì kiên trì thay đổi phương thức phát chính niệm, thay đổi năm phút tuần tự kết hợp, dùng năm phút đầu thanh lọc tư tưởng sửa thành tiêu trừ hắc thủ, ép buộc học viên làm theo khẩu quyết của chị.

Su phụ: Chư vị xem, nói tới là tới. (mọi người cười) Điều đó tạo thành chị ta nấy tâm rồi đó, không phải đã tới rồi sao? Chư vị thúc đẩy chị ta tạo ra một bộ khác. Vì vậy Su phụ nói này, phải học Pháp nhiều, lấy Pháp làm chuẩn. Mặt nào người đó tu tốt là vì chị ta tu trong Pháp tốt, chứ không phải chị ta tu tốt hơn Pháp, vì vậy chư vị không học Pháp mà đi học theo người, khi người tu chưa đạt viên mãn vẫn là con người thì phải có sơ sót. Phương diện nào đó tốt không có nghĩa là tất cả mọi

mặt đều tốt, tiếp tục như thế sẽ làm cho học viên nảy sinh chấp trước. Những việc như vậy nên chú ý.

Đệ tử: Xin Sư phụ hãy giải thích cho đệ tử biết làm thế nào để phát huy trí huệ khéo léo của đặc tính vũ trụ Chân-Thiện-Nhẫn thông qua giới truyền thông mà truyền bá tới mọi nơi? Chúng sinh của thế giới Đạo gia là như thế nào?

Sư phụ: Đang nói tới gì vậy? (mọi người cười) Khéo léo, trí huệ mà thông qua giới truyền thông phổ biến tới mọi nơi? Những lời này nghe không giống lời của đệ tử Đại Pháp, là học viên mới đúng không? Không có cách nào khéo léo cả, đệ tử Đại Pháp đều là làm theo Pháp, từ bi chúng sinh, đem cái tốt nhất nói với mọi người, làm việc chỉ thông qua những hoàn cảnh khác nhau thuận tiện theo mỗi người và cái ước nguyện của mỗi người mà đi làm thôi.

Thế giới Đạo gia là như thế nào? Đạo gia, trước đó Sư phụ cũng nói qua rồi, trước kia Đạo gia không có thế giới, Đạo là độc tu, thanh tu, trên trời cũng là trong sơn động thôi, Đạo trên trời cũng là vân du, cá biệt thì mới có Đạo quán. Sau này cận đại Đạo giáo xuất hiện, và cũng xuất hiện một số vấn đề tranh giành giữa Phật và Đạo, vì vậy đã tạo ra Đạo giáo, trong Đạo giáo cũng có Phật, Bồ tát. Những cái đó đều được giải quyết rồi.

Đệ tử: Cả hai vợ chồng đều là đệ tử Đại Pháp, xung đột, mâu thuẫn không cách nào giải quyết, có thể ly dị không? (mọi người cười) Điều đó có liên quan tới tu luyện không?

Sư phụ: Thực sự Sư phụ nói chư vị tu có sai sót, dẫn rằng có một số học viên có thể nói là chư vị có thể làm thế đi nữa. Không phải là đã quá chấp trước đến

những thứ của người thường hay sao? Nếu đã buông bỏ được cái bản thân, đã tu rất tốt rồi, cái tôi của mình cũng đã buông bỏ nhẹ bớt rồi, hai vợ chồng đều là đệ tử Đại Pháp cả những việc đó lại không thể giải quyết được sao?

Ly hôn à, Sư phụ bảo chư vị phù hợp ở mức độ tối đa với xã hội người thường, chư vị giờ ly hôn hay là kết hôn cũng vậy, Sư phụ đều không nói gì cả, Sư phụ từ Pháp Lý mà giảng, nhưng Sư phụ nói cho chư vị rằng trong tương lai sẽ không cho phép tồn tại những sự việc như vậy. Đó là do tình trạng của xã hội hiện nay mà tạo nên, Sư phụ cũng không thể ép buộc chư vị làm như thế nào, nhưng những sinh mệnh trong tương lai là không cho phép làm như vậy, và cũng không làm như vậy.

Ngoài ra hãy nói đến con người xem. Con người hiện nay, rất là xem trọng tình cảm, nhưng tình cảm lại là cái mà không thể tin cậy được. Khi đối xử tốt với mình thì vui, khi đối với không tốt thì tình cũng không còn, như vậy cái tình đó có tin cậy được không? Có thể dùng ‘tình’ để duy trì hôn nhân của con người được không? Con người ta, ngoài việc nói về đạo nghĩa ra, vợ chồng với nhau còn có cái ân nữa. Là một phụ nữ mà nói, cả đời họ đã giao cho người chồng rồi, là người đàn ông nên nghĩ tới rằng cả đời người phụ nữ đã giao cho mình rồi, đối với họ mình phải có trách nhiệm. Phu thê chi ân, con người hiện nay không hiểu được điều này, không có hiểu. Đương nhiên trạng thái xã hội hiện giờ cũng đã khác rồi, Sư phụ cũng không yêu cầu như vậy. Là một đệ tử Đại Pháp thì nên làm tốt hơn, cố gắng đừng để xảy ra những vấn đề như vậy.

Đương nhiên rồi, nãy giờ Sư phụ chỉ nói tới nam giới thôi, Sư phụ cũng phải nói đến nữ giới nữa chứ. (*mọi người cười*) Cũng nên nói nhẹ thôi, (*mọi người cười*) là người phụ nữ thì cũng nên thông cảm cho người đàn ông. Phụ nữ, các vị đều muốn người đàn ông hay người chồng của mình trở thành một người mạnh mẽ, là một người nam tử hán đường đường chính chính, rất tiếc là biểu hiện của chư vị lúc nào cũng là đang chèn ép họ, chư vị quản thúc họ như một người đàn bà vậy, (*mọi người cười*), như vậy nam tử hán thế nào đây? Khi cả một xã hội đều hình thành nên loại hình thức này, chư vị nghĩ xem, như vậy những người đàn ông trong cái xã hội này đều trở thành đàn bà (*mọi người cười*), còn người phụ nữ thì biến thành đàn ông, (*mọi người cười*) đó là âm dương trái ngược. Đương nhiên hình thức xã hội này là như vậy, Sư phụ cũng không ép buộc chư vị phải như thế nào. Nhiều nữ học viên của chúng ta năng lực quả thật rất mạnh, và cũng có những người đích thực là không đơn giản, (*cười*) năng lực có khi lại hơn cả đàn ông, nhưng chư vị nhiều lúc thật sự không có nghĩ cho người đàn ông. Là người tu luyện thì ở đâu cũng làm người tốt, chư vị cần nghĩ cho người khác, ở nhà tại sao lại không suy nghĩ là chăm sóc quan tâm tới chồng của mình đây? Chúng ta không phải là muốn để lại mọi điều tốt nhất cho con người tương lai sao? Cả hai đều là người tu luyện, người này suy nghĩ tới người kia, người kia suy nghĩ cho người này, vậy thì làm sao có thể bàn đến vấn đề ly dị được? Cái đó là không có gì có thể phá. (*mọi người cười*) (*Sư phụ thở dài*)

Đệ tử: Muốn Sư phụ bàn luận về việc làm sao giảng chân tướng cho thương nhân.

Sư phụ: Con người chấp trước về lợi ích, đối với người thường mà nói, lợi ích đặt lên trên tất cả, đó chính là con người. Chư vị nói cho họ biết chân tướng rồi, họ đã hiểu rồi, ‘được rồi, các vị là người tốt, các vị là người bị hại, nhưng tôi vẫn phải đi kiếm tiền’. Do các quốc gia hiện nay không ngừng đầu tư tiền vào nơi Pháp Luân Công đang trong giai đoạn bị bức hại, làm cho tà ác có thêm năng lực, có tiền để bức hại Pháp Luân Công, và cũng khiến cho những nước đầu tư tiền đó phụ thuộc vào thị trường này, không dám đi vạch trần, không dám bày tỏ thái độ về cuộc bức hại. Con người là như vậy đó, trừ phi họ tu luyện, và chúng ta cũng chỉ có thể nói tới mức độ đó cho họ biết thôi. Thương nhân, tùy họ thôi.

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ, Phật Thích Ca Mâu Ni chứng ngộ Giới-Định-Huệ, chúng đệ tử tại đồng hoá Pháp cũng nhất định chứng ngộ cái Lý của tự thân đồng hoá Pháp trong Đại Pháp, có phải là như vậy không?

Sư phụ: Là như vậy, nhưng những gì chư vị chứng ngộ được Sư phụ cũng chưa tổng kết hoàn chỉnh cho chư vị, chư vị cũng chưa biết là cái gì, sau khi khai ngộ mới biết, vì cách tu luyện không giống nhau. Chư vị đừng làm chuyện khác người, ngày mai chư vị lại đưa ra một danh từ nữa, chư vị nói là tôi tu như thế, thì chư vị đã đi lệch rồi.

Đệ tử: Các đệ tử nước Úc, Nhật Bản, Malaysia, (Sư phụ: Cái này, tôi sẽ đọc nhé). Các đệ tử từ Úc, Nhật Bản, Malaysia, Indonesia, Singapore, Ma Cao, Hàn Quốc, Đài Loan, Tân Tây Lan, đệ tử bị giam trái phép ở trại cưỡng bức lao động nữ ở Bắc Kinh, đệ tử từ Quảng Tây Liễu Châu, Quảng Đông Mai Châu, Thẩm Quyển, Giang Tô Dương Châu, Trường Minh Huệ Nhật Bản, Triết Giang

Ninh Ba, Châu Hải, Hàng Châu, Thanh Đảo Sơn Đông, Hải Dương, Thượng Hải, Diên Biên, Võ Hán, Sơn Tây, Cát Lâm Tỉnh Cát Lâm Thị, Hắc Long Giang Đồi Thành Thị, Uy Hải, Tây An, Bắc Kinh, Quảng Đông Giang Môn Thị đệ tử Đại Pháp xin bày tỏ tấm lòng kính trọng tới vị Sư phụ tôn kính.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Sư phụ biết, đặc biệt là các học viên ở Trung Quốc Đại Lục, tâm ý của chư vị, sự nhớ nhung của chư vị Sư phụ đều biết, thật ra Sư phụ đối với chư vị cũng vậy. Tà ác sẽ bị tiêu trừ, mây đen không thể che nổi bầu trời.

Đệ tử: Trong lúc gọi điện thoại tới Bắc Kinh giảng chân tướng, bạn đồng tu nhận điện thoại. Đệ tử báo cho họ, đệ tử Đại Pháp trên thế giới đều quan tâm tới các bạn, xin hãy vững tin vào Sư phụ, vững tin Đại Pháp, nan nhân năng nhân, nan hành năng hành. Bạn đồng tu xin đệ tử là khi gặp Sư phụ xin vấn an Sư phụ, mọi người đều nhớ Sư phụ.

Sư phụ: Sư phụ cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Chuyển đạt sự vấn an của công an Quảng Đông tới Sư phụ. Trước mắt họ có (Sư phụ: Tôi bỏ và không đọc số người ở đây) đã minh bạch rõ cuộc bức hại này.

Sư phụ: Hình thế đệ tử Đại Pháp của Trung Quốc Đại Lục giảng chân tướng, cứu độ chúng sinh biến hoá nhanh hơn so với quốc tế, suy cho cùng nơi đó cũng có nhiều đệ tử Đại Pháp hơn, gần trăm triệu đệ tử Đại Pháp trong khi phản bức hại phát huy được tác dụng to lớn. Giảng chân tướng ở khắp thế giới, cứu độ các chúng sinh ngoài Trung Quốc Đại Lục, cũng là để những người thế gian đã hiểu rõ chân tướng sẽ chỉ trích cuộc bức hại này, khiến tà ác bị tiêu trừ, là kết quả của nỗ lực

chung của Chính Pháp và các đệ tử Đại Pháp toàn thế giới, nhưng nếu muốn chấm dứt cuộc bức hại ở Trung Quốc Đại Lục trước khi Chính Pháp đến, thì vẫn phải là những đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc khởi tác dụng chủ yếu. Đối với cuộc bức hại trước mắt, Trung Quốc có rất nhiều dân chúng cũng rất phản cảm, không chỉ có dân chúng, các cấp cao trong xã hội, thậm chí các cấp cao trong chính phủ, có rất nhiều người trực tiếp đứng ra nói chân tướng về cuộc bức hại đối với Pháp Luân Công, không lâu nữa nhân dân sẽ đứng ra chỉ trích cuộc bức hại này.

Đệ tử: Sư phụ đã từng nêu trong kinh văn là tương lai sẽ có trọng trách lớn hơn đang đợi chư vị, đó có phải là nói về chúng đệ tử sau khi viên mãn phải xuống trần gian này cứu độ chúng sinh của chúng ta?

Sư phụ: Hiện nay chư vị cũng đang cứu độ chúng sinh rồi đấy, chứ không thể về trên đó rồi còn quay lại. (mọi người cười) Ai muốn trở lại sao? Chư vị ở đây thì cảm thấy ở đây tốt, bởi vì đôi mắt này nhìn không thấy tình huống thực tế ở đây, tới đó rồi quay đầu lại mà nhìn, người ở đây quá dơ bẩn, kêu chư vị trở lại chư vị cũng không muốn trở lại, bởi vậy Sư phụ nói những sinh mệnh mà tới đây để được đắc Pháp, đều rất là đáng quý. Tiếc thay, sự bức hại của cự thế lực đã làm cho chúng sinh phạm tội đối với Đại Pháp. Những biểu hiện của con người trong cuộc bức hại này, thật sự đã huỷ hoại rất nhiều người, huỷ đi rất nhiều sinh mệnh.

Đệ tử: Những đệ tử bị tàn tật, đối với việc phát chính niệm như thế nào, vì tay phải của đệ tử bị tàn tật.

Sư phụ: Vậy thì dùng tay trái, điều đó không có vấn đề, vì trong lúc phát chính niệm không cần làm thủ thế

cũng được. Sư phụ kêu mọi người làm thủ thế vì muốn mọi người minh xác là mình đang phát chính niệm, tính chỉ lệnh mạnh hơn, chỉ có vậy thôi.

Đệ tử: Ở Đài Loan làm thế nào cổ động đồng tu từ bị động sang chủ động tham gia chứng thực Đại Pháp, tranh thủ đoạn thời gian cuối cùng của Chính Pháp?

Sư phụ: Về vấn đề này kỳ thực học viên Đài Loan là Sư phụ yên tâm nhất, vì thái độ của chính phủ Đài Loan đối với Đại Pháp làm Sư phụ có thể bớt lo lắng về phương diện này, vì có Pháp nên học viên ở đó cũng khá tốt. Sư phụ đôi khi cảm giác họ làm tốt giống như năm xưa Sư phụ làm ở Trung Quốc vậy. (vỗ tay) Còn về việc ở địa phương đó có người ở đó làm không tốt, đó cũng là biểu hiện trong quá trình nhận thức, trong quá trình trở nên trưởng thành hơn của các học viên mới, từ từ mọi việc sẽ tốt. Sự can nhiễu trong tu luyện cá nhân vẫn khác biệt so với sự bức hại ở Trung Quốc Đại Lục, đương nhiên khảo nghiệm cá nhân sẽ có thường xuyên, là người tu luyện thì nhất định phải nhận thức chính xác. Sợ gặp khó khăn và khảo nghiệm thì không được đâu, ngày ngày hưởng phúc có phải là tu luyện không?

Đệ tử: Cùng học Pháp với học viên Trung Quốc, đọc một đoạn tiếng Trung, đọc một đoạn tiếng Nhật, có học viên Trung Quốc cảm thấy học Pháp như vậy tốc độ chậm, không hiệu quả bằng tập thế.

Sư phụ: Sư phụ nghĩ đều được cả, để các học viên nói tiếng Nhật cùng nhau đọc, và để các học viên nói tiếng Trung cùng nhau đọc, thế cũng được, làm sao cho tiện là được, không có quy định tuyệt đối nào, làm thế nào có thể khiến chư vị đề cao được thì làm thế đó.

Đệ tử: Tuổi của đệ tử nhỏ, có các đồng tu tuổi lớn hơn đệ tử, đệ tử nhìn thấy tâm chấp trước của họ, nhưng lại không dám nói. Như vậy có phải là tâm sợ hãi không?

Sư phụ: Không nên có bất cứ tâm sợ hãi nào cả, thấy không đúng ta đều có thể nói, cho dù là học viên rất ít tuổi thấy được vấn đề đều có thể nói.

Đệ tử: Đệ tử quen biết một vị học viên, mấy năm trước đã từng phạm phải sai lầm lớn, làm cho Đại Pháp bị tổn thất rất lớn, hoàn cảnh hiện giờ của học viên đó rất khó khăn, đệ tử phải chăng có thể giúp anh ấy?

Sư phụ: Nếu người đó làm việc sai rồi lại không còn học Pháp nữa, chư vị không thể xưng hô họ là học viên nữa. Hiện giờ mọi người đang bận rộn với việc giảng chân tướng, tốn nhiều thời gian giúp họ như vậy xem có đáng hay không, chư vị tự xem xét lấy. Có thể cứu vãn được hay không, trong phạm vi năng lực có thể làm được những việc này thì được mất ra sao, chư vị tự xem xét mà làm.

Đệ tử: Ngoài Đại Lục ra, Đài Loan là khu vực xem báo tiếng Hoa nhiều nhất, xin Sư phụ chỉ dẫn tương lai của việc làm nhật báo ở Đài Loan.

Sư phụ: Sư phụ vẫn câu nói ấy, căn cứ theo hoàn cảnh, năng lực của học viên mà tự định đoạt, đừng để Sư phụ khẳng định điều gì. Một khi Sư phụ đã nói điều gì, bèn nói “Sư phụ đã nói rồi”, được hay không được, có khó khăn hay không khó khăn, đã tới thời cơ hay chưa, tất cả đều không quản tới mà cứ làm theo, vì vậy Sư phụ nói chư vị hãy cứ tự sắp xếp theo tình hình của mọi người mà làm.

Đệ tử: Lý giải thế nào về câu “quét đi bụi trần thấy đoạn trường?”

Sư phụ: “Quét đi bụi trần”, vũ trụ này từ lúc mới tạo nên cho tới giờ đã trải qua biết bao thời gian, thiên thể vũ trụ không ngừng giải thể, giống như thay cũ đổi mới vậy, giải thể rồi lại tái tạo, sinh thành rồi lại giải thể, khoa học loài người cho rằng vũ trụ được hình thành từ vụ nổ lớn. Những bụi bặm của vũ trụ cũng đang rơi xuống, những nhân tố bất hảo không ngừng đi xuống, các tầng từ trên xuống dưới đều không được thuần tịnh như lúc ban đầu, đặc biệt là trong Tam giới, càng ngày càng xấu, phong trần đã lâu rồi, càng ngày càng dày. Mặt trăng lúc ban đầu được bắn lên trên chưa có lớn như vậy, tầng lớp ngoài cùng của mặt trăng ngày nay đã tăng thêm hàng chục ki-lô-mét rồi. “Quét đi bụi trần thấy đoạn trường”, chúng sinh đã bị một số nhân tố bên ngoài che đậy hết, và còn có rất nhiều nhân tố không tốt làm cho bản thân sinh mệnh không được thuần nữa, đặc biệt là trong cuộc bức hại Đại Pháp nhân loại đã bị tà ác ngoại lai khống chế, đợi đến những thứ này được tẩy sạch rồi nhìn ngắm lại xem xem cái sinh mệnh này ra sao, ý là như vậy đó. (vỗ tay)

Đệ tử: Trừ tính chung và giúp đỡ lẫn nhau vốn là hai phương diện của vấn đề, tại sao không nói về trừ tính chung mà nói về giúp đỡ lẫn nhau?

Sư phụ: Mọi người ngồi lại với nhau bàn bạc là được rồi, Chính Pháp cũng phải có tiến độ, kỳ thực những điều mọi người làm chỉ có ba việc, tiền đề đều được định sẵn. Chỉ xoay quanh ba việc, làm thế nào cho tốt, đồng thời tu bản thân cho tốt, cứu độ chúng sinh, khó khăn nhất là việc cứu độ chúng sinh. Làm thế nào cho tốt, thực ra vấn đề ở chỗ giúp đỡ lẫn nhau. Sư phụ nói giúp đỡ lẫn nhau cũng chính là phối hợp tốt, chứng thực Pháp cũng

là tu luyện, luôn hướng nội mà tìm thì sẽ phối hợp tốt thôi. Đại Pháp là tu luyện, không còn gì khác. Những việc làm giảng chân tướng của đệ tử Đại Pháp, một mặt có thể cứu độ chúng sinh, mặt khác có thể ức chế cuộc bức hại này, vạch trần cuộc bức hại này, phản lại cuộc bức hại, ngoài đó ra không có mục đích nào khác nữa. Còn về việc tổ chức hoạt động của các đệ tử Đại Pháp, giảng chân tướng thông qua hình thức truyền thông, mọi người bàn bạc cùng nhau lên kế hoạch ra sao, đó đều là hành động riêng của cá nhân học viên.

Đệ tử: ‘Nhân tố ngoài vũ trụ’ và ‘tử thủy không có sinh mệnh’ là cùng một thứ phải không?

Sư phụ: Tử thủy mà Sư phụ nói đến chỉ là một loại hình thức của một tầng nhất định. Vũ trụ này phức tạp đến mức không thể dùng ngôn từ của con người mà hình dung được, đến một mức độ nào đó ngay cả nước cũng không còn, không còn là nước nữa. Vũ trụ này quá lớn, trong mỗi một cảnh giới rộng lớn đều có nguyên nhân căn bản của sự sinh ra vũ trụ đó, nhưng cũng không phải là nguyên nhân căn bản nhất, nhưng mà đối với sinh mệnh của cảnh giới đó mà nói, khi thấy được hết thấy những điều đó thì đều cho đó là nguyên nhân căn bản rồi. Hiện tượng này khá là nhiều.

Đệ tử: Là người phụ trách của Phật Học Hội thì có thể có quyền hơn học viên khác sao? Học viên không được đưa ra ý kiến, những người phụ trách chủ yếu đang lập bè kết phái.

Sư phụ: Theo Sư phụ nghĩ, người phụ trách mà thật sự tồn tại vấn đề như vậy thì nên thực sự chú ý. Là một người phụ trách mà nói, học viên làm thế nào lại có suy nghĩ đó đối với chư vị? Chư vị phải chăng vẫn còn

tồn tại rất nhiều vấn đề? Thật sự phải suy nghĩ lại. Này người phụ trách kỳ thực Sư phụ nói người phụ trách chỉ là một cái tên xung hô, phụ trách gì đây? Chịu trách nhiệm đối với Đại Pháp? Chư vị có thật sự gánh vác được trách nhiệm này không? Thực ra thì chỉ là một người liên lạc, vì mọi người phục vụ, không có quyền lực, không có quyền uy, giúp đỡ tốt mọi người, đó là công dụng tốt nhất mà chư vị có thể giúp Sư phụ ở phần bề mặt con người.

Nói người phụ trách kết bè lập phái không mấy thích đáng, kỳ thực người phụ trách không phải là đang quản hết mọi học viên sao? Có thể đôi lúc cảm thấy họ gần gũi hơn với những người quanh mình, như vậy rất dễ tạo cho các học viên khác cảm giác này. Nếu như có học viên trong lòng có mâu thuẫn với người phụ trách, lan truyền các nhược điểm của người phụ trách với một số học viên, thì đó không chỉ là vấn đề của người phụ trách nữa. Tu luyện tại sao lại không hướng nội mà tìm? Khiêu khích học viên nhắm vào người phụ trách, khiến một đám người không nghe theo lời người phụ trách, điều đó đối với bản thân đối với Đại Pháp đều không có trách nhiệm. Về cả hai mặt này Sư phụ đều cần xem xét.

Là người phụ trách thì phải làm tốt, là học viên mà nói, không được lúc nào cũng hướng cặp mắt vào người phụ trách. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, mọi người đều đang tự tu luyện bản thân, chư vị đang làm cái gì? Chư vị chỉ đến để giúp đỡ người phụ trách tu luyện sao? Tự bản thân không cần tu sao? Có phải là vấn đề này không? Nhưng là người phụ trách mà nói, phải chăng thật sự tồn tại vấn đề nghiêm trọng? Nếu như thật sự không thể giúp Sư phụ dẫn dắt tốt đệ tử khu vực này, phải chăng

tự bản thân của chư vị có vấn đề? Chư vị có biết Sư phụ nghĩ thế nào không? Tất cả đệ tử Đại Pháp Sư phụ đều không thể bỏ rơi, mỗi một vị đều là người thân của Sư phụ, chư vị làm sao có thể phân biệt đối xử với người thân của Sư phụ đây? Là người phụ trách mà nói, về công việc Đại Pháp Sư phụ nhất định ủng hộ chư vị, dẫn dắt tốt học viên địa phương mới là một công lớn. Người thường có câu nói “nghĩ người thì không dùng, dùng người thì không nghĩ”, đó là cách nói của người thường. Đại Pháp cũng đang đào tạo chư vị, nhưng là một đệ tử Đại Pháp mà nói tất cả các tâm đều nên vứt bỏ, cái tâm làm người phụ trách, làm người dẫn đầu đều nên vứt bỏ, mọi người đều là người tu luyện, chỉ là người phó xuất ra nhiều cho mọi người. Vì vậy, là người phụ trách mà nói Sư phụ đây chỉ yêu cầu như vậy đối với chư vị thôi.

Làm công việc Đại Pháp cũng là đang tu luyện, phương pháp làm việc tại xã hội người thường và người phụ trách Đại Pháp không liên quan tới nhau, cũng tức là con người trước đây chưa từng có cách làm và phương thức làm việc như vậy, vừa là người phụ trách vừa là người tu luyện bình thường, chư vị cũng đang tìm kiếm con đường riêng của mình, người phụ trách của Đại Pháp cũng đang rèn luyện bản thân. Lúc ban đầu có thể là làm không được tốt, từ từ rồi sẽ thành thạo. Trong quá trình này nhất định sẽ xuất hiện sai sót, đó là quá trình rèn luyện, Sư phụ đây nhìn nhận như vậy. Sư phụ không thể thay họ đổi thành một người khác trong lúc họ chưa rèn luyện thành thạo, rồi rèn luyện lại từ đầu, quá trình đó lại sẽ có nhiều sai sót, học viên lại có thêm nhiều ý kiến, như thế đối với tổng thể hình thức Đại

Pháp mà nói sẽ bị thiệt hại, sẽ can nhiễu đến tổng thể đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp.

Người phụ trách có vấn đề, học viên nên chỉ ra cho họ thấy, thậm chí nói ra vấn đề một cách nghiêm túc. Đối với học viên mà nói, điều đầu tiên suy nghĩ tới là Đại Pháp, không thể lúc nào cũng đặt ý kiến của bản thân lên vị trí số một, lúc nào cũng chỉ trích người khác thế này thế nọ. Nếu như người phụ trách này thật sự bó tay bó chân không để học viên làm gì cả, như vậy đó quả thật là vấn đề nghiêm trọng của người phụ trách, đồng nghĩa với việc can nhiễu con đường chứng thực Pháp của mỗi người đệ tử Đại Pháp. Nếu thật sự như vậy, thì phải cân nhắc thích hợp hay không, nếu tiếp tục như vậy sẽ không ổn. Còn nếu như không phải vậy, hay là có học viên thật sự làm không tốt, lại không chịu nghe lời khuyến cáo của người phụ trách, ngược lại nói người phụ trách can nhiễu học viên chứng thực Pháp điều đó thì không được, là đệ tử Đại Pháp tại sao lại không thể suy xét vấn đề từ cơ sở Đại Pháp? Sư phụ muốn mỗi người đều rèn luyện trưởng thành.

Từ một góc độ khác mà nói, kỳ thực mâu thuẫn của chư vị chính là các quan ải trong quá trình chư vị đề cao phải trải qua. Đề là trong quá trình đề cao, mọi người đều hướng nội mà tìm kiếm bản thân. Là người phụ trách mà nói xuất hiện những vấn đề như vậy, không thể nói là không chịu trách nhiệm, mà phải chịu trách nhiệm. Một quần thể học viên tự mình không dẫn dắt tốt, thì trách nhiệm rất nặng, phải nhận ra vấn đề này. Sư phụ đây không thể bỏ rơi một đệ tử nào, Sư phụ cho mọi người biết, vì vậy làm người phụ trách mà nói, chư vị không được bỏ rơi một đệ tử nào. (vỗ tay) Học viên

nào tốt với chư vị thì chư vị cùng với nhau, ai không nghe chư vị thì chư vị bài xích họ, như vậy là không được, Sư phụ đây sẽ không cần một người phụ trách như vậy. Giúp đỡ mọi người tới với nhau, không ngừng đề cao trong Pháp, hình thành một hoàn cảnh đúng đắn, khiến đệ tử Đại Pháp làm tốt các việc chứng thực Pháp như giảng chân tướng, cứu độ chúng sinh, và ức chế bức hại.

Đệ tử: Bốn năm gần đây một số học viên Pháp Luân Công của Trung Quốc Đại Lục đã tốn rất nhiều tiền để tới được Hàn Quốc làm công, họ cư trú phi pháp, thu nhập mỗi tháng của họ khoảng từ bảy nghìn tới mười nghìn nhân dân tệ. Họ không nhận thức được trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, hoàn toàn là vì kiếm tiền gửi về cho gia đình và còn nói đó là do Sư phụ an bài. Xin hỏi làm sao mới có thể thuyết phục những học viên này trở về Trung Quốc chứng thực Pháp?

Sư phụ: Là đệ tử Đại Pháp, thấy được Trung Quốc nơi đó tình thế nghiêm trọng, càng nhiều đệ tử Đại Pháp đang bị bức hại, rất nhiều thế nhân vẫn bị độc hại, đệ tử Đại Pháp không làm việc của đệ tử Đại Pháp vậy đó còn là đệ tử Đại Pháp sao? Xuất ngoại rồi làm việc Đại Pháp thì cũng được, nhưng không làm việc Đại Pháp vậy thì làm sao xứng đáng là một đệ tử Đại Pháp đây? Bất luận là ở trong Trung Quốc Đại Lục hay là ở ngoài Trung Quốc Đại Lục, đều nên là đệ tử Đại Pháp. Làm giống người thường thì là người thường rồi, vì vậy đối với những học viên đó mà nói, phải nói rõ cho họ hiểu, muốn ở lại đây thì phải làm những việc đệ tử Đại Pháp nên làm.

Đệ tử: Gần đây ý kiến giữa đồng tu với nhau có sự chia rẽ hiểu lầm rất lớn. Đệ tử muốn hỏi Sư phụ rốt cuộc là vì tu luyện càng tới thời kỳ cuối thì tầng thứ giữa các đồng tu có sự cách biệt càng lớn, hay là do sự can nhiễu của cự thế lực?

Sư phụ: Tầng thứ giữa các học viên đang cách biệt ra, can nhiễu của cự thế lực từ trước tới giờ chưa hề ngừng nghỉ, chỉ cần trong ý kiến của học viên có mang theo nhân tố cá nhân thì ngay lập tức sẽ bị lợi dụng, những tình huống giống như vậy giờ đã không còn nhiều lắm. Thực ra thì về mặt này Sư phụ đã nói qua rất nhiều lần, trong tu luyện học viên là một quần thể người, các chủng loại tư tưởng vẫn chưa vút bỏ đều được phản ánh ra, nếu mọi người không muốn hướng nội mà tu, như thế sẽ hình thành một trạng thái rất phức tạp, vì vậy một khu vực mà xuất hiện các vấn đề như vậy, thì khẳng định là khu vực đó học Pháp có vấn đề. Những ai tham gia đều có trách nhiệm, đều không tu tốt bản thân, ít nhất thì ở vấn đề này không tốt.

Đệ tử: Sự khác biệt giữa chúng ta và tôn giáo là gì?

Sư phụ: Đại Pháp vô hình, Sư phụ dẫn chư vị đi con đường hôm nay là con đường thuần chính nhất, buông bỏ mọi thứ hữu hình, chỉ thấy nhân tâm. Tu luyện là căn bản của sự đề cao sinh mệnh, bất cứ những thứ hình thức bên ngoài nào cũng đều dẫn khởi chấp trước của con người. Chư vị xem hiện nay có bao nhiêu nhân sĩ tôn giáo, điều họ bảo vệ không phải là Phật, Đạo, Thần, điều họ bảo vệ là hình thức tôn giáo. Điều họ tin không phải là Thần, điều họ tin là hình thức tôn giáo, phát triển sự nghiệp tôn giáo, đó khác biệt như trời với đất vậy. Tin vào Thần và tin vào tôn giáo, một cái ở trên trời, cái

kia lại ở dưới đất. Tôn giáo sẽ dẫn khởi chấp trước của con người đối với bản thân hình thức đó, và cũng ảnh hưởng nghiêm trọng tới chính tín của con người đối với Thần. Hình thức có ảnh hưởng tới nhân tố đề cao của người tu luyện.

Đệ tử: Có lúc gặp khó nạn, không biết đó là nghiệp lực của bản thân hay là cựa thế lực an bài.

Sư phụ: Bất kể là cựa thế lực an bài hay là nghiệp lực, trước tiên phải tự nghĩ bản thân, ngay cả khi phát chính niệm Sư phụ cũng kê chư vị trước tiên phải thanh lý bản thân. Phải nhìn bản thân trước, tự bản thân có vấn đề rồi, vậy phải đi giải quyết cho tốt. Đến lúc đó cựa thế lực cũng hết cách thôi, chúng cũng không bắt bẻ được chư vị thì tự nhiên sẽ rút đi. Đương nhiên, hiện tại cựa thế lực rút đi cũng không được, thanh lý triệt để, phát chính niệm thanh lý xong bản thân phải thanh trừ chúng. (vỗ tay)

Đệ tử: Đọc xong bài “Yêu Cổ Đội” trong cuốn Hồng Ngâm 2, đệ tử ngộ được tiếng trống eo lưng có tác dụng trừ ác Chính Pháp.

Sư phụ: Đúng vậy, tiếng trống chư vị đánh ra đều mang theo “Chân-Thiện-Nhẫn”, tiếng trống chư vị đánh ra đều mang theo thể hiện của năng lượng đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Tiểu đệ tử Đài Loan có thành lập một đội trống kiểu phương Tây, đệ tử cho rằng nên thành lập đội trống eo lưng. (mọi người cười)

Sư phụ: Không quá câu nệ về hình thức. Đệ tử Đại Pháp làm gì trong chứng thực Pháp đều có uy lực. Thực ra đội trống eo lưng chỉ là một biện pháp mà học viên New York lúc này nghĩ ra thôi. Nhiều lần tham gia điều

hành ở khu vực xã hội người thường, thể hiện mặt này của đệ tử Đại Pháp trong sinh hoạt người thường cho người trên thế gian này xem, cho nên mỗi lần diễn hành, ngoài trang phục đời nhà Đường, áo tiên nữ ra, thì có thể suy nghĩ thêm vài nét đặc trưng nào? Bèn nghĩ đến đội trống eo lưng. Hình thức đa dạng, nghĩ ra ý tưởng, xem có khả thi thì có thể làm.

Đệ tử: Bất luận trong tình huống nào, chúng đệ tử đều kiên định vào Đại Pháp, luôn theo bước Sư phụ hoàn thành sứ mệnh chứng thực Pháp.

Sư phụ: Đúng thế, là đệ tử Đại Pháp, chư vị ngồi đây có lẽ đều có cách nghĩ như vậy, vì vậy hình thể chứng thực Pháp ở thế gian có thể phát sinh biến hoá to lớn, nên tà ác ngày nay đã giảm bớt đi, cho nên chúng ta mới có thể cứu độ chúng sinh. (vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử cảm thấy ở Úc có một số đệ tử không theo Đại Pháp, mà theo người ta, cả đám hòa theo, can nhiễu Chính Pháp và cứu độ con người thế gian. Còn có một số học viên thích lũng đoạn công việc, làm không ra gì cả nhưng lại không công bố cho mọi người biết, không thương lượng với mọi người, không rõ ràng. Mọi người cứ tưởng họ làm việc rất oanh động, thực ra thì không làm gì ra gì cả, và cũng không nói với mọi người là đã làm trễ nải thời gian quý báu của mọi người, và các đệ tử thực sự làm được việc thì lại bị họ bài xích.

Sư phụ: Tình hình bên Úc Sư phụ đều biết, có một số học viên tâm người thường vẫn còn rất nặng, Sư phụ đang nhìn xem chư vị khi nào mới có thể buông bỏ và thoát khỏi cái tôi này.

Đệ tử: Nếu như tổ chức xã hội người thường không cho phép dùng danh nghĩa Đại Pháp tham gia diễn hành,

đệ tử phải chăng có thể dùng danh nghĩa khác tham gia hoặc là không tham gia luôn.

Sư phụ: Nếu như vậy đương nhiên là chúng ta không thể tham gia rồi, không lẽ đệ tử Đại Pháp tham gia chơi cùng họ sao? Đệ tử Đại Pháp đến vì cứu độ chúng sinh, cần triển hiện Đại Pháp cho thế nhân, cho thế nhân biết là Đại Pháp đã tới thế gian này. Không cho chúng ta tham gia, thì chúng ta đương nhiên không làm. Nhưng không làm lại không phải là cách giải quyết vấn đề, tại sao lại không cho chúng ta tham gia vậy? Phải tìm đến họ, như thế có thể giảng chân tướng cho họ. Nếu bên trong họ có mục đích chính trị, như vậy chúng ta có thể thông qua pháp luật mà giải quyết, bất luận là bao lâu ta cũng phải giải quyết triệt để.

Đệ tử: Kênh truyền thông mà đệ tử Đại Pháp tổ chức, đại đa số địa phương ở châu Á làm không nhanh như ở Bắc Mỹ. Làm thế nào làm cho tốt hơn công việc này?

Sư phụ: Căn cứ theo điều kiện, hoàn cảnh và tình huống hiện nay mà làm. Sư phụ không cưỡng chế chư vị, và cũng không thể quản chi ly như vậy. Trong chúng thực Pháp thì chư vị đi trên con đường của mình, ở đây Sư phụ không thể nào nói là chư vị nhất định phải làm đến mức độ nào, tình huống không giống nhau. Căn cứ theo tình hình địa phương mà làm.

Đệ tử: Hai năm gần đây học viên đến điểm luyện công ít đi rất nhiều, phải chăng các học viên ở nước ngoài đều có thể luyện tập tại nhà?

Sư phụ: Tất nhiên không phải vậy rồi. Thực ra nguyên nhân chủ yếu nhất Sư phụ biết là học viên chúng ta đã tự gánh vác khá nhiều công việc cụ thể giảng chân tướng, bận đến nỗi thời gian tới điểm luyện công cũng

giảm bớt. Nếu là như vậy thì rất bình thường, nếu không phải như vậy thì không bình thường rồi, hãy tìm hiểu nhiều hơn về học viên nào không ra điểm luyện công.

Đệ tử: Trong các hoạt động gần đây đệ tử Nhật Bản bị can nhiễu, chúng đệ tử nên làm sao?

Sư phụ: Nhật Bản à, ở đâu có vấn đề thì tới đó mà giảng chân tướng. Dân tộc Nhật có một thái độ tinh thần là việc làm chưa thành công thì không bao giờ từ bỏ. Đại Pháp đối với con người là tốt, thực ra chúng ta đến nơi nào giảng chân tướng đều là đang rải những hạt giống lương thiện tới nơi đó, thanh trừ những nhân tố không tốt ở nơi đó, đều là phúc phận cho chúng sinh nơi đó, con người có mặt minh bạch của họ, rất nhiều việc chúng ta giúp đỡ lẫn nhau sẽ có kết quả tốt hơn, Sư phụ hy vọng chư vị đừng để tâm vào việc ai lớn ai nhỏ, ai tốt ai xấu, ai thế này ai thế nọ, hãy dồn hết tinh thần của chư vị vào việc chứng thực Pháp. (vỗ tay) Mọi người hợp tác với nhau, làm tốt việc chứng thực Pháp, đó là tự lập uy đức cho chư vị. Trong lúc chư vị bàn luận ai tốt ai xấu, chư Thần không dùng ánh mắt chính diện mà nhìn chư vị.

Đương nhiên một số người có vấn đề, ta nên nói ra, đối với Pháp bản thân chúng ta phải có trách nhiệm, đặt Pháp lên vị trí đầu tiên, dùng thiện ý mà giải quyết dứt vấn đề này, tuyệt đối không dùng cách của người thường.

Đệ tử: Đệ tử đến từ nước Hàn Quốc, có một số đồng tu cho rằng có một số đồng tu làm kênh truyền thông đang lĩnh lương, vậy có thích đáng không?

Sư phụ: Ban đầu Sư phụ là nói như vậy với chư vị, Sư phụ nói là đệ tử Đại Pháp mà làm kênh truyền thông, làm rất tốt. Phải đi theo xã hội, đi theo hướng vận hành

có lãi, phải đạt tới tự chịu lời lỗ, có thể hoàn toàn đạt được giống như một kênh thông tin ở xã hội người thường vậy, có thể phát lương, giải quyết vấn đề sinh hoạt học viên mới có thể chuyên tâm làm, đó đương nhiên là việc tốt, trở thành một kênh truyền thông chủ yếu trong xã hội. Nhưng trước khi chưa đạt được cái trạng thái như vậy trong tình huống chưa đủ tiền phát lương, lấy tiền tài trợ của học viên đi phát lương đó tuyệt đối không được phép. Người khác thì đang vì Đại Pháp mà cố gắng, còn tự mình đòi lấy? Là đệ tử Đại Pháp nên có tiền thì xuất tiền, có sức thì ra sức. Nếu như có thể hướng tới xã hội, có lời rồi, thì có thể phát lương, sợ gì chút ít này, mọi người chia nhiều một chút, tiền nhiều rồi thì chia nhiều, lời nhiều hơn nữa có thể đạt tới mức lương tiêu chuẩn trong xã hội, Sư phụ đây cũng mừng thay cho chư vị. Vì vậy, tiền đề là khi chưa đạt đến tình huống đó thì không được dùng tiền quyên góp của học viên đi phát lương.

Đệ tử: Tờ báo đã chiếm hơn năm mươi người, sắp xếp như thế nào đây? Cũng ảnh hưởng tới các hạng mục khác.

Sư phụ: Việc này thì chư vị phải sắp xếp cho tốt. Vì thời kỳ đầu của tờ báo đích thật là phải cần đến nhiều người giúp đỡ, nhưng cũng không nên lãng phí nhân lực. Hơn năm mươi người thì hơi nhiều, vì mọi người cũng nên cân nhắc đến việc tự đi trên con đường của bản thân mỗi học viên, phải làm các việc khác nữa. Có thể thời kỳ đầu làm tờ báo hơi khó khăn, cần đến một số người, nhưng cũng không nên quá nhiều người, mọi người nên phối hợp làm tốt việc này, việc giảng

thanh chân tướng trong các hoàn cảnh khác cũng rất là quan trọng.

Trực tiếp giảng thanh chân tướng và giảng thanh chân tướng thông qua các kênh thông tin là bổ sung cho nhau, không thể chỉ dựa vào một hình thức để giảng chân tướng. Mọi người đều thấy đây bây giờ rất là đa dạng, mọi người nghĩ ra rất nhiều cách nào là mạng internet, đài truyền hình, đài phát thanh, đĩa CD, điện thoại, thư từ, fax, phát tài liệu, trực tiếp mặt đối mặt mà giảng chân tướng, học viên trong nước còn dán biểu ngữ, đương nhiên ở một góc độ khác còn làm việc chấn nhiếp tà ác, rất nhiều hình thức đồng thời đang tiến hành.

Đệ tử: Các phụ đạo viên và trạm trưởng các nơi ở Hàn Quốc thay đổi liên tục, bổ nhiệm không có nguyên tắc gì cả. Rất nhiều học viên tích cực tu luyện Chính Pháp, nhưng đệ tử đi trước bị loại bỏ, bị đổi, có người hai lần bị miễn nhiệm. Mới bổ nhiệm có người mới chỉ đắc Pháp mấy tháng thôi, suốt ngày bận bịu nhân sự. Xin hỏi Sư phụ, đối với việc bổ nhiệm của Phật Học Hội có một tiêu chuẩn chung nào không? Hội trưởng tùy ý làm thế phải chăng hợp lý?

Sư phụ: Việc này Sư phụ nghĩ là người phụ trách ở Hàn Quốc mà nói, Sư phụ đưa ra một ý kiến: vì để học viên có thể tu tốt, có thể giúp học viên tu luyện thành thạo, không nên thay đổi hoài, thực ra cũng có ảnh hưởng tới tính tích cực của học viên. Ngoài ra, nếu như lúc nào cũng thay đổi nhiều lần như vậy, đối với học viên đang làm công việc Đại Pháp vẫn chưa được rèn luyện thành thực lại phải đổi người, lại đổi một người khác trong khi người này vẫn chưa thành thạo. Công

việc Đại Pháp không có giống bất cứ công việc nào của người thường, chur vị từ trong kinh nghiệm chưa biết gì mà tìm tòi, tìm ra phụ đạo viên của đệ tử Đại Pháp, cách làm việc của phụ đạo viên và người phụ trách các nơi, rèn luyện nhuần nhuyễn, làm cho chúng ta trở nên thành thạo, vì bất kỳ cán bộ hay lãnh đạo người thường, đều không thích hợp với tu luyện của Đại Pháp, cho nên chúng ta nên tự tìm kiếm con đường của bản thân, để rèn luyện mọi người.

Đương nhiên người phụ trách thật sự dựa trên Pháp mà suy nghĩ cho học viên, bỏ đi cái tâm nghĩ mình là người đứng đầu, như vậy Sư phụ cũng không phản đối, nếu như không phải vậy thì không nên. Là người phụ trách mà nói, ai nghe theo tôi thì tôi để người đó làm, không nghe theo tôi thì không cho người đó làm, đó là dùng một cách làm không chịu trách nhiệm đối với Đại Pháp, cách xử lý vấn đề này không thích hợp dùng vào việc Đại Pháp. Người phụ trách nên trao đổi ý kiến nhiều hơn với học viên, đặt bản thân ở vị trí học viên, có một thái độ giống như là mọi người cùng với nhau làm tốt một việc vậy, học viên có sự nhận biết đối với chur vị, đối với công việc Đại Pháp sẽ càng có lợi hơn, càng tốt hơn.

Không phải phê bình, Sư phụ chỉ kiến nghị mọi người nên cùng nhau thương lượng. Là người học viên mà nói nên giúp đỡ người phụ trách của mình nhiều hơn, là người phụ trách mà nói nên cùng học viên trao đổi, tăng cường liên lạc với nhau, đừng bao giờ tự cho mình là cán bộ gì đó. Không phải phê bình, Sư phụ đang cho chur vị kinh nghiệm. (vỗ tay)

Đệ tử Đại Pháp Hàn Quốc, thực ra chư vị có rất nhiều lúc làm rất tốt. Rất nhiều đệ tử Đại Pháp tu khá tốt. Mỗi khi Sư phụ thấy chư vị làm tốt, đặc biệt là mỗi khi chư vị chỉnh thể phối hợp làm việc với nhau có tác dụng rất lớn, chư vị Thần đều vì chư vị mà khen ngợi, vả lại chư vị đã khởi được tác dụng quan trọng khi giảng chân tướng, và phản bác hại. Hãy phát huy được ưu điểm của chư vị, phát huy được chính niệm của đệ tử Đại Pháp, làm tốt hơn nữa. Chư vị làm tốt thì bản thân tà ác cũng phải sợ. Sư phụ hy vọng người phụ trách có thể dẫn dắt tốt tất cả học viên, và cũng hy vọng đệ tử Đại Pháp ngày càng trưởng thành hơn.

Đệ tử: Đệ tử muốn hoàn toàn triệt để đồng hoá Đại Pháp, thuần khiết thực tại mà cố gắng hết sức làm tốt ba việc không phụ lòng từ bi phổ độ của Sư phụ.

Sư phụ: Mọi người đều có nhận thức như vậy thì sự việc chúng ta có thể làm tốt rồi. Nói Sư phụ từ bi phổ độ, nếu bảo Sư phụ nói thì chính chư vị làm tốt, có thể đi đến ngày hôm nay đây. (vỗ tay)

Hôm qua Sư phụ vẫn nói về vấn đề này. Chư vị có biết là lúc ban đầu Sư phụ phải đối diện với một số học viên như thế nào không? Sư phụ ở Trung Quốc Đại Lục, hay ở các nơi khác cũng vậy, rất nhiều học viên lần đầu tiên bước vào hội trường Sư phụ giảng Pháp, những người ngồi ở dưới mà Sư phụ thấy, đều hình thành nên rất nhiều dạng nhân sinh quan trong cuộc sống người thường này, rất ít người thật sự có chủ niệm, có tư tưởng có thể nhận định vấn đề rõ ràng. Rất nhiều người đều nghĩ như vậy là đúng nhưng thực chất lại không phải vậy, nói Đại Pháp tốt nhưng đều là những điều không thật tâm cả, cộng thêm các loại quan điểm khác nữa,

còn có người đã học các loại khí công khác, học nhiều rồi thành ngu muội. Những người này có thể tu thành Thần không, cái khoảng cách đó mọi người không cần nghĩ cũng đã biết là cực lớn rồi. Nhưng mà có thể đi tới hôm nay, chư vị có thể bước tới cái bước của ngày hôm nay cũng là quá xuất sắc đó.

Đương nhiên Sư phụ đây khâm phục điều gì nhất? Kỳ thực các vị Thần đó cũng có cách nghĩ như vậy, tư tưởng của một người rất rõ ràng, không phải nói là họ quá xảo quyệt hay khôn vặt đâu, không phải là ý này, mà là người đó có thể có chính niệm của họ, họ có cách suy nghĩ riêng của họ, là tư tưởng của chính họ có sự suy xét, họ không bị ý thức ngoại lai làm cho họ lung lay, đầu óc không phải mê mê mẩn mẩn, chư vị nói tốt là họ nói tốt, chư vị nói không tốt là họ nói không tốt, giống như đánh mất bản thân. Nhưng ngày hôm nay Sư phụ thấy chư vị đều rất có lý trí, rất là bình tĩnh, và làm việc rất là thận trọng. Kỳ thực chư vị không còn là người thường trong những con người thường nữa, chư vị đều không thể quay về nữa, chư vị thật sự là không thể quay về nữa đâu, (vỗ tay) sự cách biệt giữa chư vị và người thường quả thật khá lớn rồi.

Đệ tử: Cự thế lực có biết cái Lý tương sinh tương khắc không?

Sư phụ: Đương nhiên là biết rồi, cự thế lực chẳng phải là biểu hiện của Thần hay sao?

Đệ tử: Sư phụ từng nói rất nhiều Thần muốn chuyển sinh thành người, nhưng đa người không đủ, nên rất nhiều thực vật, động vật đều là họ, mà động vật thì không được đắc Pháp, phải chăng họ chỉ có thể đồng hoá Pháp mà thôi?

Sư phụ: Là vậy, nhưng điều kiện tiên quyết là thái độ đối với Đại Pháp nhất định phải chính. Năm xưa khi Sư phụ truyền Pháp, Sư phụ vì muốn Pháp này trong vũ trụ tương lai vĩnh viễn bất phá bất bại thì nhất thiết phải đi theo con đường chân chính, Sư phụ định ra là động vật không được đắc Pháp. Ở rất lâu rất lâu về trước, cũng không cho phép động vật đắc Pháp. Những năm tháng dài đằng đẵng sau này, từ từ rồi cũng phát sinh biến đổi, cho phép đồng tu, và cũng dần dần ngày càng nhiều động vật tu luyện. Sư phụ năm xưa truyền Pháp đề xuất rằng không cho động vật tu Đại Pháp, oà, ra là vậy, các giới đều xôn xao. Điều đó không được, quy củ là quy củ. Động vật muốn đắc Pháp thì phải chuyển sinh thành người, Sư phụ sẽ cho cơ hội. Nhưng ngày nay chư vị đến thế gian này, trong Chính Pháp bất quản chư vị là động vật, thực vật hay là vật chất, Sư phụ phải xem thái độ đối với Đại Pháp ra sao, đối đãi một cách chính diện với Đại Pháp thì bất cứ chuyện gì Sư phụ cũng có thể vì người kia mà giải quyết giùm. Tình huống thông thường sẽ là từ đâu đến thì sau khi đồng hoá sẽ trở về nơi đó, Sư phụ có thể giải quyết việc ấy. Động vật trực tiếp tu luyện Đại Pháp thì không được, đối với bản thân Đại Pháp cũng bất kính.

Đệ tử: Trong giai đoạn cuối cùng chứng thực Pháp, có đồng tu vì người nhà (cũng là đồng tu) tiêu nghiệp rất nghiêm trọng nên phải truyền dịch, không thể nào thuận lợi làm công việc chứng thực Pháp, ảnh hưởng lẫn nhau. Xin hỏi Sư tôn, đó là vấn đề của bản thân hay là bị can nhiễu?

Sư phụ: Đối với người tu luyện mà nói đều không phải là ngẫu nhiên đâu. Những tình huống thông thường

đều có liên quan tới việc đề cao của người tu luyện. Nếu như vị này là một học viên mới, hoặc là học viên không tinh tấn, không vượt qua quan ải tốt thì thường xuất hiện tình trạng này, nhưng mà đệ tử Đại Pháp trong lúc chứng thực Pháp mà xuất hiện tình hình can nhiễu nghiêm trọng này, đó nhất định là hắc thủ, lạn quỷ đang bức hại, hãy phát chính niệm thanh trừ chúng. Là một học viên mới, hoặc là một học viên không đủ tinh tấn, nên chú ý về bản thân mình, nên tự xem xét mình nhiều hơn.

Đệ tử: Gần đây Liên minh Tự do Ngôn luận và Nhân quyền đã tổ chức tại Tokyo hội thảo về hiện trạng nhân quyền ở Trung Quốc và kiện Giang Trạch Dân trên toàn cầu. Có học viên thuộc Học hội Pháp Luân Công Nhật Bản phát biểu tại hội thảo, những người phát biểu khác là vì ứng cứu toàn cầu, và Đại liên minh kiện Giang Trạch Dân toàn cầu. Có đồng tu cho rằng như thế không được ngay chính lắm.

Sư phụ: Không được nhìn nhận như vậy. Chư vị cần nhìn thấy là: người thường đến cổ vũ chúng ta mà chúng ta còn không tham gia sao? Thế cũng bằng như thế nhân muốn chứng thực Pháp mà chúng ta lại không thừa nhận. Chúng ta đang ức chế bức hại, vạch trần bức hại, có sự tham gia của người thường không hề có nghĩa là chúng ta cũng tham gia chính trị. Sư phụ trong lúc truyền Pháp, Sư phụ không để ý tới tổ chức, hình thức mà chỉ nhìn ‘nhân tâm’. Bất luận họ ở tổ chức nào, miễn là không phải tổ chức xã hội đen, không phải là người quá tệ, hoặc đạo đức quá bại hoại là được, họ đến ủng hộ Đại Pháp, chúng ta nên cho họ cơ hội chứng thực Pháp, chúng ta chẳng phải là đến để cứu độ chúng sinh

sao? Cho dù đó là những kẻ xấu xa của các tổ chức xấu mà Sư phụ vừa nói đến đó, họ mà thật sự có tâm đến chứng thực Đại Pháp, thì mọi người cũng nên cho họ cơ hội, không phải vậy sao?

Nhưng có một điểm, đệ tử Đại Pháp tuyệt đối không được tham gia các thứ do người thường tổ chức, hề không liên quan tới Pháp Luân Công chúng ta thì không được tham gia. Còn người ta tổ chức ủng hộ Pháp Luân Công chúng ta, chúng ta không đi, như vậy là không đúng.

Đệ tử: Cái điểm trên Thái cực trong “Chuyển Pháp Luân” là màu xanh lam, màu đỏ hoặc màu đen, nhưng ở một số tài liệu lại in màu trắng, có phải là sai không vậy?

Sư phụ: Thực ra mọi người đều biết màu của không gian vũ trụ này, nó đỏ cam vàng lục xanh tím mà biến hoá. Thái cực là một hình vẽ thể hiện sự nhận biết của Đạo gia về vũ trụ, vì thế chỉ có thể nói đó là ký hiệu thể hiện cho hệ thống Đạo đó mà thôi. Ví dụ: Sư phụ đã nói qua hai loại đỏ đen và đỏ xanh, nó thể hiện hình thức Đạo của hệ thống đó. Về con mắt ở thái cực Sư phụ phải khảo chứng lại một chút, là trong suốt, tất là màu trắng, mắt của hai loại thái cực đều màu trắng. Thực ra thì đó chỉ là cái hình vẽ trên hình thức mà thôi.

Đệ tử: Con nhỏ của đệ tử nói mình là đệ tử Đại Pháp, cũng rất thích Pháp, hồng Pháp, giảng chân tướng, nhưng lại không có chủ động học Pháp, luyện công. Nếu con yêu cầu nó làm, thì có thích đáng chăng?

Sư phụ: Trẻ con vẫn còn nhỏ không thể quá cưỡng cầu, trẻ con lúc còn nhỏ thì nghe theo người lớn. Đợi lớn lên tự trẻ sẽ tự học Pháp và luyện công, lúc đó mới chính là bản thân bọn trẻ tự tu luyện.

Đệ tử: Cảm thấy vẫn còn một số đồng tu ở Singapore thường xuyên dùng quan niệm người thường mà suy ngẫm Đại Pháp (Sư phụ: đúng vậy) không biết giải quyết vấn đề này như thế nào?

Sư phụ: Đúng vậy, đệ tử Đại Pháp làm bất cứ điều gì cũng phải lấy Pháp làm nền tảng, đứng trên lập trường của Đại Pháp mà suy nghĩ. Trong các học viên là có người mang tâm người thường quá lớn, cũng có làm những việc làm xấu xa sau lưng Đại Pháp, Sư phụ đang dõi theo đấy.

Đệ tử: Khi tiêu trừ tà ác thì trước lúc nghĩ một chữ “diệt” thanh trừ bản thể, thì có thể nghĩ thêm một từ “trừ” không?

Sư phụ: Sư phụ nói chư vị làm thế nào thì chư vị làm đúng như vậy. Bất luận chư vị nghĩ thế nào, việc mà Sư phụ bảo chư vị làm là lớn mạnh nhất rồi. (vỗ tay) Có những học viên chính niệm luôn không vững vàng, một khi nổi lên tâm hoan hỷ nào đó sẽ làm theo một kiểu khác, như thế sẽ bị ma lợi dụng, chư vị sẽ xuất hiện vấn đề đi lạc lối. Những vấn đề được nảy sinh, không phải là ngay lập tức mà xuất hiện đâu, vấn đề từ đó mà phát sinh ra từ từ.

Đệ tử: Toàn thể học viên Hồng Kông xin vấn an Sư phụ. Các hoạt động do người thường tổ chức có liên quan tới chính trị hoặc là các thứ kêu gọi khác, đệ tử Đại Pháp nên đối đãi như thế nào?

Sư phụ: Người thường làm cái gì điều đó không có liên quan gì đối với chúng ta cả. Về việc người thường phản đối sự bức hại Pháp Luân Công, hoặc phản đối sự bức hại của Trung Quốc đối với nhân quyền, điều đó thì không thể nói là không có liên quan gì với Pháp Luân

Công. Ở Hồng Kông, người thường trong lúc này đây có các việc liên quan tới chúng ta và mời chúng ta tham gia, nếu như là ôn hoà, lý trí thì chúng ta có thể tham gia, Sư phụ chỉ nói là Hồng Kông có thể tham gia. Nếu như việc không liên quan gì đến chúng ta, không dính dáng gì cả thì chúng ta không được tham gia, điều này mọi người phải hiểu rõ.

Giống như lần trước phản đối nghị định 23, một việc lớn rầm rộ như vậy, mọi người không phải đều là vì Pháp Luân Công đấy sao? (*cuời*) Mà sau khi trải qua vụ việc này, các nhân sĩ dân chủ, các giới nhân sĩ ở xã hội, các nhân vật chính trị, rất nhiều nhân sĩ chủ chốt của xã hội đã và đang chăm chú tỉ mỉ nghiên cứu Pháp Luân Công, vì vậy cho tới bây giờ, Sư phụ nghĩ Pháp Luân Công tại Hồng Kông, trong đám đông dân chúng đã có một sự nhận biết rõ ràng. Tuy nhiên “dán cáo thị ở bốn cửa vẫn có người không biết đọc chữ”, và cũng có tờ rơi rớt xuống đất không thấy được, những người không biết về chân tướng vẫn còn, vì vậy việc giảng chân tướng vẫn phải làm.

Đệ tử: Hồng Kông làm thế nào để phát huy tốt việc chứng thực Pháp thông qua giới truyền thông báo chí?

Sư phụ: Tờ báo phải từ từ đi theo con đường tuần hoàn có lẽ ở xã hội, trở thành báo chí truyền thông chủ chốt trong xã hội. Báo chí truyền thông do đệ tử Đại Pháp tổ chức nhất định sẽ thành báo giới chủ yếu của xã hội. (*vỗ tay*) Không chỉ trở thành kênh truyền thông chủ chốt, mà tương lai sẽ là kênh truyền thông tầm cỡ lớn bậc nhất, (*vỗ tay*) thực ra cơ cấu của tờ báo mà chư vị làm đã được như thế rồi. Báo chí của bất kỳ một quốc gia nào đó nó cũng chỉ mang tính chất địa phương đó

hoặc quốc gia đó, cho dù quốc gia đó có mạnh đến mấy thì cũng chỉ là kênh thông tin của quốc gia đó, đương nhiên tờ báo có thể phát hành ở các nước khác đi nữa nhưng nó cũng không có lượng lớn đến như vậy.

Quá khứ có một số tờ báo tiếng Hoa có độ bao phủ rất lớn, nhưng sau này có rất nhiều tờ báo đã bị mua chuộc, bây giờ đã không còn chính nghĩa nữa rồi, cũng không dám nói lên sự thật. Muốn biết sự thật thì phải xem kênh truyền thông mà chụ vị tổ chức đấy.

Dịch từ bản gốc tiếng Trung: [//big5.minghui.org/mh/articles/2004/5/3/73805.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2004/5/3/73805.html).

Tham khảo bản dịch tiếng Anh: [//www.falundafa.org/book/eng/lectures/20040412L.html](http://www.falundafa.org/book/eng/lectures/20040412L.html).

Dịch thô ngày 07-10-2010. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

Giảng Pháp tại Pháp hội Washington DC năm 2004

Lý Hồng Chí

Ngày 24 tháng Bảy năm 2004

Chào tất cả! (*mọi người trả lời: Kính chào Sư phụ*)

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã một năm rồi. Từ khi tôi tới dự Pháp hội Washington DC năm ngoái [tới nay], các đệ tử Đại Pháp đã có nhiều thay đổi, toàn thể hình thể Chính Pháp cũng thay đổi rất nhiều. Khi chứng thực Pháp, các đệ tử Đại Pháp đã làm những việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm, và đã làm rất tốt đẹp. Nhìn chung toàn thể tình huống, thì mọi người sẽ có thể càng ngày càng thấy [rõ] một tương lai sáng lạn. (*vỗ tay*)

Trong một tương lai không xa, cuộc bức hại này và hình thức tu luyện này của các đệ tử Đại Pháp, sẽ chuyển sang hồi cuối cùng. (*vỗ tay*) Hình thức tu luyện — [mang tính] khai phá, và vào lúc Chính Pháp vũ trụ và đồng thời với Chính Pháp này — của các đệ tử Đại Pháp, cùng với uy đức và sự hùng tráng làm chấn động cả vũ trụ mà các đệ tử Đại Pháp đang thể hiện ra, rồi sẽ kết thúc. (*vỗ tay*)

Như vậy, xét theo tình huống hiện giờ, mọi người đều đang trong chính niệm chính hành, trong chứng thực Pháp, mà thanh trừ tà ác; tính cho đến nay, thì các sinh mệnh tà ác đã vô cùng ít ỏi, chúng chỉ ẩn núp thôi. Tuy nhiên, để [có thể] duy trì hình thể của cái gọi là khảo nghiệm của tà ác, [nên] dám hắc thủ trong Tam

giới do cựu thể lực an bài trong lịch sử, và vẫn còn một số chư Thần có tác dụng phản diện, chính là chúng đang trực tiếp thực hiện một số việc xấu. Tức là, các nhân tố do hệ thống của cựu thể lực lưu lại vẫn đang gây ra những tác dụng phản diện. Do vậy những can nhiễu đối với Chính Pháp mà các sinh mệnh đó tạo ra, những gì gây tác dụng phá hoại đối với Chính Pháp, chúng đều không [đủ khả năng] bồi thường, [nên] sẽ bị đào thải trong Chính Pháp; nhất định là vậy; do đó mọi người khi phát chính niệm, khi thanh lý các sinh mệnh bất hảo thì cũng gộp cả chúng vào. Thực ra những sinh mệnh như thế cũng không còn nhiều nữa, đám hắc thủ hôm nay chỉ còn lại khoảng 5% so với trước đây; chúng Thần gây tác dụng phản diện trong Chính Pháp cũng chỉ còn lại rất ít; nhưng trong những cơ chế mà cựu thể lực đã an bài từ trước thì chúng vẫn còn gây tác dụng tà ác; do vậy trong khi chứng thực Pháp thì dấu tình hình có thể nào đi nữa, mọi người cũng không được lơ lửng, vẫn cần phải tiếp tục nỗ lực thực hiện thật tốt các việc mà các đệ tử Đại Pháp cần làm. Nhất là khi về cuối, thì đối với một số học viên, quả thật không còn nhiều thời gian nữa đâu; nhất là những [ai] chưa thực thi được tốt, cần phải tranh thủ thời gian mà thực hiện cho thật tốt.

Cứ mỗi lần tôi cần giảng về hình thể Chính Pháp, tôi đều muốn bổ sung thể này: hình thức tu luyện của các đệ tử Đại Pháp là như vậy đó, không ai được bước sang cực đoan cả. Chư vị cần làm gì thì vẫn làm nấy; chư vị nghĩ rằng cần làm gì thì chư vị vẫn cứ làm các việc của mình như bình thường, bởi vì từng suy nghĩ từng ý niệm của chư vị, từng cử chỉ hành động của chư vị đều ảnh hưởng đến những sự việc rất to lớn. [Dấu] có

chuyện gì trọng đại đến mấy xảy ra [thì] vẫn cứ như là không có gì cả, cứ bình thường mà làm những gì mà đệ tử Đại Pháp cần làm; đó chính là con đường mà chư vị đang đi hôm nay; đó chính là uy đức mà chư vị lưu lại. Con đường mà các đệ tử Đại Pháp đi, ấy chính là những gì mà hình thức tu luyện [của chư vị] quyết định rằng cần thiết phải tu thế nào; nhất quyết không được vì có những biến hoá về hình thức nơi người thường mà biến đổi theo.

Trong khi chư vị tu luyện và chứng thực Pháp, [nếu] xét theo những sự việc mà các đệ tử Đại Pháp đã làm, [thì] vẫn còn rất nhiều chỗ thiếu sót; mọi người cần phải vứt bỏ hết những thứ chấp trước của mình. [Về] những chấp trước mà tôi nói đến ấy, mọi người không được như xưa vẫn cứ nhận thức [về chúng] một cách cực đoan. Con đường mà chư vị đi, hình thức mà [chư vị] tu luyện, đó không phải là chấp trước. Khi chư vị chứng thực Pháp thì những quan niệm của bản thân, những lối nghĩ không được ngay chính mà bản thân [chư vị] vẫn ôm giữ ở [cõi] người này, đó chính là những gì mà chư vị cần vứt bỏ. Còn nói về hình thức tu luyện tại người thường của chư vị — phương thức vừa tu luyện giữa người thường, vừa công tác sinh hoạt — thì tôi không hề bảo chư vị vứt bỏ [hình thức tu luyện] ấy; bởi vì đây là điều do phương thức tu luyện của chư vị quyết định.

Qua mấy năm bị bức hại, mọi người đã biểu hiện ra uy đức của các đệ tử Đại Pháp, đồng thời cũng bộc lộ ra rất nhiều chỗ thiếu sót. Nhưng trong quá trình chứng thực Pháp, tuyệt đại đa số các đệ tử Đại Pháp đã vứt bỏ những thiếu sót ấy [thông] qua tu luyện và chứng thực Pháp; điều ấy thật xuất sắc. Người thường không thể

vứt bỏ những thứ của người thường. Còn tu luyện, tu luyện là khác với người thường. Người thường sống ở thế gian này là để truy cầu những gì muốn đạt được ở nơi người thường; đệ tử Đại Pháp không chấp trước vào những thứ đó; chư vị có mục tiêu tu luyện rất rõ ràng, chư vị biết chư vị đang làm gì. Nhất là trong quá trình các đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp, có rất nhiều sự việc nhìn [bề ngoài] thì được thực hiện rất giống những việc của người thường, vậy nên một số vị cá biệt nói rằng chúng ta tựa như đang làm chính trị, hoặc nói rằng đang tiến hành một số hoạt động mang tính xã hội. Con người là như vậy. Tại quãng thời gian này đây, tuyệt đối không có [hiện tượng] là hơn trăm triệu chư Thần đang ở nhân gian làm những việc của chư Thần, các đệ tử Đại Pháp cũng tuyệt đối không dùng phía Thần [của mình] ở ngay trước mặt toàn những con người thế gian đang ở xã hội người thường này đây mà làm những việc của chư Thần hoàn toàn theo phương thức của Thần; các đệ tử Đại Pháp vẫn còn đang dùng phương thức của người thường để chứng thực Pháp, [nhưng] không hề lọt sang mấy thứ chính trị của người thường; vận dụng một số hình thức có lợi của người thường để chứng thực Pháp là không sao cả.

Cho tới hôm nay, các đệ tử Đại Pháp đều cần phải thanh tỉnh hơn. Đệ tử Đại Pháp không phải là chính khách nơi người thường; chư vị có rất nhiều năng lực của người thường, nhưng [năng lực] đó không phải là để chư vị đạt được bất kể điều gì ở nơi người thường. Tu luyện của các đệ tử Đại Pháp là để viên mãn trong khi chứng thực Pháp; nhưng đã là đệ tử Đại Pháp mà xét, [thì] chư vị cũng đang cứu độ chúng sinh, khiến

nhieu sinh mệnh hơn nữa có thể được đặc độ, đặc cứu trong lần Chính Pháp này.

Trước đây tôi thường giảng rằng, con người tại xã hội người thường hiện đại đều không hề giản đơn chút nào. Trong lịch sử đã có chư Thần của các thời kỳ khác nhau tạo ra con người của các thời kỳ khác nhau, hình tượng con người của các dân tộc khác nhau về thực chất cũng chính là hình tượng của chư Thần khác nhau. Họ đã tạo nên kết cấu của nhân loại ở trong Tam giới, còn được gọi là ‘nhân bì ở bề mặt’. Như vậy cho tới hôm nay, đặc biệt là vào giai đoạn thời gian tôi truyền xuất ra Pháp, thì đã có rất nhiều chúng Thần chuyển sinh thành người; [giờ đây] có rất nhiều người thường mà bên trong thân thể của họ đã không phải là nguyên thần đã có từ thời chư Thần tạo ra con người hồi ban đầu, bởi vì nguyên thần của con người thời đó là do vật chất nội trong Tam giới tạo thành; hiện nay rất nhiều người mà nguyên thần là từ cao tầng đến. Vì sao họ đến? Trước đây tôi giảng cho mọi người rồi, hết thảy những gì trên thế giới này, thực ra, đều không hề ngẫu nhiên. Mỗi sinh mệnh, mỗi vật thể, thảy đều vì Đại Pháp mà đến, vì Đại Pháp mà thành, vì Đại Pháp mà [được] tạo nên; trong đó bao gồm tất cả con người. Quá trình lịch sử Tam giới đều là những gì được sáng tạo ra vì Đại Pháp. Bất kể là trong lịch sử có bao nhiêu Thần hạ thế độ nhân, bất kể là trong mỗi dân tộc có bao nhiêu nhân vật anh hùng, bất kể là trong lịch sử đã xuất hiện dạng thức văn hoá nào đi nữa, [tất cả] thảy đều là để cho sự triển hiện tối hậu của Đại Pháp ở nhân loại hôm nay, từ đó ở nhân loại mà đặt định ra văn hoá để nhận thức Đại Pháp, tạo thành những đặc điểm văn hoá khác nhau, đặt định ra

các phương thức văn hoá khác nhau. Nói cách khác quá trình từ xưa đến nay của Tam giới và của nhân loại, chính là đặt định ra tư tưởng của con người, đặt định ra hành vi của con người, đặt định ra chuẩn tắc cho con người, đặt định ra [những gì để con người] cuối cùng có thể lý giải Pháp này, có thể tu Pháp này, có thể hiểu được tu luyện, có thể trở thành đệ tử Đại Pháp, [sao cho] chúng sinh có thể được cứu độ trong Chính Pháp; hết thấy những gì trong lịch sử đều là để cho sự thành tựu vào thời khắc cuối cùng của vũ trụ này. Thực ra, rất nhiều các Đại Giác Giả, kể cả Thích Ca Mâu Ni, Lão Tử, Jesus, v.v., trong lịch sử họ đã độ nhân truyền Đạo, hành Thiện, vì người mà chịu tội [khổ] — tôi nói với chư vị rằng — mục đích chân thực của họ đều là đặt định ra văn hoá cho Chính Pháp này.

Lịch sử lâu dài của vũ trụ đã thực thi hết thấy những chuẩn bị cho Chính Pháp lần này; Tam giới cũng là vì Chính Pháp mà [được] tạo thành, [được] sinh ra, sinh sôi nảy nở, và phát triển; như vậy, hết thấy các sinh mệnh trong quá trình lịch sử đều vì lần Chính Pháp này mà tồn tại và xuất hiện. Tức là, trong những năm tháng đằng đẵng của lịch sử, dẫu rằng đã xuất hiện bao nhiêu sinh mệnh, trên thế gian hôm nay có biết bao nhiêu sinh mệnh, thì họ đều vì Pháp này mà đến, mà [được] sinh ra, mà [được] tạo ra. Cũng bao gồm cả những sinh mệnh do cự thế lực an bài [để] gây tác dụng phản diện; ban đầu cự thế lực an bài [để] chúng gây tác dụng phản diện là có mục đích [để chúng] viên mãn, vì cự thế lực dùng chúng với quan niệm cho rằng những [sinh mệnh] có tác dụng chính diện có thể viên mãn được cũng là nhờ những nhân tố gây tác dụng phản diện tạo thành. Nếu

chỉ là tu luyện đơn [thuần] trong thời kỳ bình thường, thì không thể nói rằng [Pháp] lý của chúng ở một cảnh giới nhất định là sai; nhưng trong Chính Pháp tại khung thể khổng lồ này, [việc] chúng [làm] chính là can nhiễu Chính Pháp — thể là sai — hơn nữa tạo thành những phá hoại nghiêm trọng, hết thấy các biểu hiện đều là tà ác [định] chi phối Chính Pháp và tương lai. Đó chính là điểm then chốt của tội [ác] lớn nhất mà cự thế lục phạm phải đối với Chính Pháp.

Đàn là như thế, nhưng chúng sinh đều đã vì Pháp mà đến, nên cần phải viên dung [theo] Pháp một cách chính diện, [chứ] không được cưỡng ép thêm gì vào Pháp, cưỡng ép thêm gì vào tương lai. Cũng có rất nhiều sinh mệnh lẽ ra gây tác dụng phản diện trong quá trình này [nếu theo] an bài của cự thế lục, nhưng họ không hề gây tác dụng phản diện, điều ấy nói lên rằng, họ vẫn có thể [được] cứu độ. Chư vị khi giảng thanh chân tướng, các đệ tử Đại Pháp khi thực hiện những việc mà bản thân mình cần làm — tôi nói với chư vị — trong đó [có] một phần rất lớn là chư vị đang cứu độ họ.

Như mọi người đã thấy, [thời gian gần đây] Sư phụ không còn giảng gì cho người thường nữa, cũng không còn trực tiếp thực hiện việc cứu độ người thường, thậm chí Sư phụ cũng rất ít khi tham dự vào những việc mà đệ tử Đại Pháp làm. Mọi người cũng đã có thể hiểu rõ mục đích là gì rồi: tôi muốn lưu lại cơ hội kiến lập uy đức cho mọi người. Sự việc nào mà hôm nay tôi dẫn dắt chư vị tiến bước, thì sự việc đó không còn là chư vị làm nữa, và chư vị sẽ mất đi cơ hội dựng lập uy đức. Đồng thời, đã là một đệ tử Đại Pháp, [là] một Giác Giả vĩ đại của tương lai, chư vị đang cứu độ chúng sinh, cần

thể hiện ra một cách đầy đủ sự xuất sắc của mình, từ bi của mình, sự vĩ đại của mình; do đó trong [việc] cứu độ con người thế gian và cứu độ chúng sinh, tôi cũng cung cấp đầy đủ cơ hội cho chư vị, để chư vị thực hiện những việc cần làm. Thực ra sau này chư vị sẽ thấy, dầu là Jesus hay là Thích Ca Mâu Ni, hay là một Đại Giác Giả nào khác trong lịch sử cũng vậy, những việc họ làm đều không khác gì những việc mà chư vị đang làm hôm nay, chỉ khác về hình thức thôi; vậy nên mọi người nhất định phải nhận thức thật rõ, nhất định phải thực hiện thật tốt những việc cần phải làm.

Đại Pháp này, một bộ Pháp vĩ đại, sự kiện Chính Pháp rất lớn như vậy, bản thân những điều ấy đã đưa chư vị lên rất cao. Ngoài ra, hết thấy những gì chư vị thực hiện trong Chính Pháp, chắc chắn đều là rất vĩ đại, bởi vì lịch sử đều là vì [điều ấy] mà được tạo ra; vậy nên mọi người cần hết sức làm thật tốt những gì đệ tử Đại Pháp cần làm, mỗi việc đều vô cùng quan trọng. Tôi bảo mọi người làm ba việc, mọi người nhất định phải làm thật tốt ba việc ấy, cho đến tận trước lúc chư vị viên mãn, chư vị vẫn cần phải làm thật tốt ba việc ấy; uy đức của chư vị, hết thấy tương lai của chư vị đều từ trong đó mà xuất sinh.

Còn nói về một số chỗ thiếu sót, thực ra mọi người lẽ ra phải nhận thức một cách tỉnh táo hơn nữa. Có nhiều lúc tôi thấy rằng khi chư vị thảo luận một số việc, thì vẫn còn vấn đề chấp trước của phía con người [trong chư vị], nảy sinh tranh luận về những vấn đề mà chư vị không vượt qua được trong tâm, gây ảnh hưởng đến những việc chủ yếu trong chứng thực Pháp vốn cần phải nghiên cứu. Tôi thấy rằng đó là một số chấp trước

đã được nuôi dưỡng nơi người thường và những quan niệm chưa vớt bỏ được; hễ động đến những thứ được hình thành ở nơi người thường ấy thì liền phát hoả, như thế là không được. Làm bất kể sự việc gì vì Đại Pháp thì đều không được mang theo quan niệm cá nhân, tôi vẫn thường giảng điều ấy, nhưng có những người mãi vẫn không [chịu] suy xét, vẫn không chú ý.

Còn có rất nhiều chỗ chưa làm được tốt, thực ra đã đến hôm nay thì tôi không định nói ra nữa; bởi vì hễ việc gì tôi nói ra thì bộ phận mà bản thân chực vị tu sẽ mất. Trải qua ma nạn này, các đệ tử Đại Pháp cũng đã thanh tỉnh hơn, đã lý trí [hơn], cũng minh bạch hơn nữa rằng cần phải tu như thế nào, cần phải thực hiện ra sao, cũng có nhiều vấn đề nếu bình tĩnh mà suy xét thì có thể tự mình nhận thức được ngay. Đã nhận thức ra được thì cần phải sửa cho đúng, không để lại [sai] nữa.

Hôm nay ban đầu tôi không định nói nhiều; nguyên lần này là tôi có một số việc cần nói riêng với một số học viên; nhưng có khá nhiều học viên đã qua mấy lần Pháp hội vẫn muốn thấy Sư phụ nhưng không gặp, nên trong lòng có phần chưa vui. Tôi nghĩ rằng, có Pháp ở đây, thì mọi người tu luyện là được rồi, kể cả các học viên ở Trung Quốc, đang ở hoàn cảnh gian khổ và họ không gặp được Sư phụ nhưng [họ] vẫn tu được rất tốt, thực hiện cũng rất tốt. Còn thấy được tôi, thì cũng là thấy được phần biểu hiện người thường của tôi. (*cười*) Dù có thấy tôi hay không cũng vậy, tôi mong rằng đều không ảnh hưởng gì về phương diện mọi người đang làm những gì mà các đệ tử Đại Pháp cần phải làm; ngoài ra cần phải làm tốt hơn nữa. Thực ra nếu chực vị thật

sự không nhìn thấy tôi, mà vẫn thực hiện được tốt hơn nữa, thì đó mới thật là xuất sắc.

Thực ra tôi cũng muốn gặp chư vị. Chư vị biết rằng ở hoàn cảnh xã hội người thường này, dẫu thế nào đi nữa, thì [người mà mình] gặp đều là người thường. Tư tưởng của người thường, hết thấy những thứ biểu hiện của người thường, [những điều ấy] tôi khó tiếp thu lắm. Tôi muốn cùng với chư vị, bởi vì chư vị đều có cảnh giới vượt xa so với người thường rồi. Nhưng vì phải xét đến sự viên mãn và thành tựu của chư vị, nên ít gặp [chư vị] thì mới tốt, (*curi*) do vậy [tôi] không thường xuyên gặp mặt mọi người. Nói tóm lại, tôi muốn lưu lại cơ hội dựng lập uy đức ấy cho chư vị.

Hãy làm tốt tất cả những gì chư vị cần làm. Vinh diệu vĩ đại nhất và tốt đẹp nhất của tương lai đang chờ đón chư vị.

Tôi giảng vậy thôi. (*võ tay*)

Ghi chú: (*của người dịch, không phải chính văn, chỉ để tham khảo*)

Bản tiếng Hán: [//www.minghui.org/mh/articles/2004/7/30/80680.html](http://www.minghui.org/mh/articles/2004/7/30/80680.html);

Bản tiếng Anh: <https://en.minghui.org/html/articles/2004/8/1/50926.html>.

Dịch ngày 9-8-2004; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- *chính diện, phụ diện*: ở đây dịch là chính diện, phản diện.
- *nhân bì*: lớp da người, ở đây có nghĩa không phải là lớp da vẫn hiểu thông thường theo cách nhìn nhận của

người, mà là lớp da người hiểu theo nhìn nhận của Thần.

- *vinh diệu*: vinh quang, đáng tự hào.